

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 56

10 II

TUẦN LỄ TỪ 10-4 ĐẾN 17-4-1969

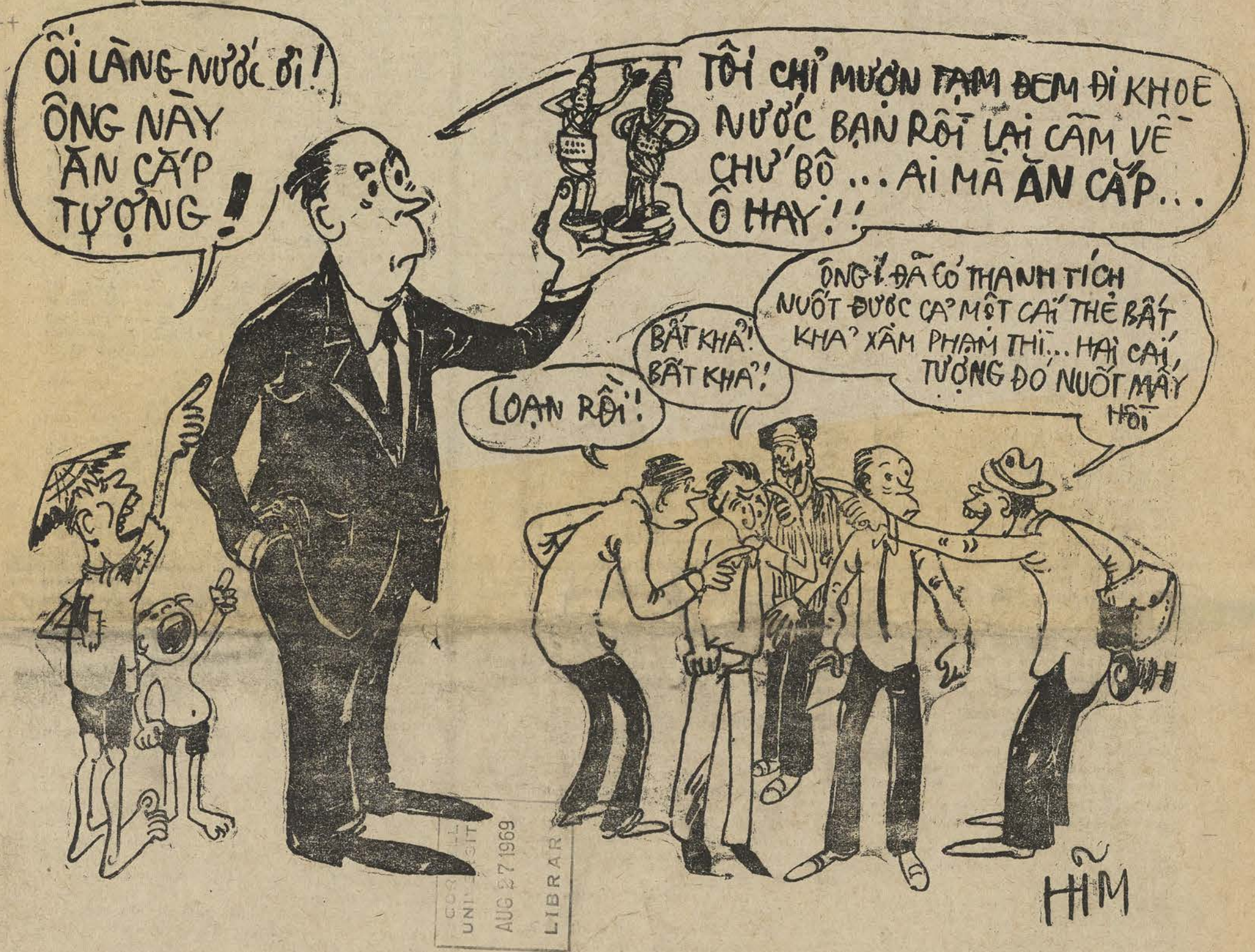
CHỦ TIỆM : MINH VÔ

ĐẦU BẾP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901

Nam
DS 531
C94++

56
Apr. 10, '69

lên voi xuống chó

Từ hôm có tin Tổng thống sắp đọc thông điệp trước Quốc hội làm nhà chính khách ăn không ngon ngủ không yên. Không phải là họ sợ mất cái gì mà chỉ lo không biết sẽ được cái gì? Một đêm nằm báy lặn ú ớ. Sáu bảy bận vùng dậy. Vợ con sợ hãi hỏi dồn:

— Cậu gọi ai đấy?
Chính khách đáp:
— Ta đâu có gọi ai. Ta đợi xem có ai gọi ta không đó thôi!
Thật tội nghiệp... Suốt đời chỉ mơ có cái ghế. Một cái ghế hay một cái bàn độc cũng được. Nhảy vọt một phát lên chó. Nhảy vọt một phát xuống chó. Lên chó xuống chó còn sướng hơn lên voi xuống chó nhiều.
Sự đời lên voi đã khó. Lên chó lại càng khó hơn. Con voi còn có dáng ngoài dềnh dàng, to béo và ngu. Muốn mang cái khối thịt ấy lên ngai đầu phải là chuyện dễ. Lên được rồi mà lại xuống thì đau khổ biết bao. Còn

như con chó, nó chỉ vẫy đuôi một cái là nhảy phóc ngay lên ở trên bàn nó lại ngoác đuôi, lại sủa, lại múa âm i. Rồi đến khi chưa bị đuổi đã lo cúp đuôi trốn mất. Làm chó, lên chó xuống chó kẻ cũng chẳng phải dễ dàng.
Ngay như những người ngay thẳng có vì sốt ruột về công danh sự nghiệp mà muốn làm chó một phát cũng không được. Nhớ ngày xưa có một nhà thơ so sánh mình với chó. Có người mách với Tân Đà. Tiên sinh đáp:
— Chó so sánh thế mà chó nó thẹn». Muốn làm chó thì phải thuộc giống giống chó, có bản chất chó, tâm tính chó, khả năng chó,

biết ăn bần, biết sủa lão, rồi còn phải biết dái bậy, biết cắn càn, biết làm gái ngay ở giữa đại lộ.
Con voi còn có ăn chay, ăn mía, uống nước, còn con chó thì thứ gì cũng dớp được tuốt. Vì thế, khi gặp một người xảo quyết đảo điên ta mới mắng: — Sao mà chó thế». Gặp lúc vận đen, vận rủi ta bảo: — Đen như mõm chó». Chung quy, cái đạo làm chó rất khó vậy. Ấy thế mà, sự đời càng khó càng gọi tính hiếu kỳ. Cái khó nó thúc giục kẻ háo thắng. Cho nên, nếu cái xã hội này có lắm kẻ thi đua làm chó thì suy ra cũng là một bước tiến nhảy vọt của

tinh thần dân tộc.
Dân tộc ta không chó. Rủi có, kẻ muốn làm chó là cái nghiệp của nó. Ta chỉ nên thương mà không nên giận. Nhớ nó có cắn ta, ta cũng đành cằn rắng tự nhủ: « Chó thật, Ai bảo ta dính vào chó làm cái chó gì? »
Hãy nhìn cảnh hai con chó đánh cục xương, Rụng lông, chảy máu. Rút cuộc, cục xương chẳng bọn được chút thịt nào. Ôi nghĩ mà thương con chó già của ta. Suốt đời tận tụy với chủ. Nay chủ làm sao giữ được kho tàng, cứ thế mà gãy ốm thâm thương rồi! — chết như chó chết».

CU LƯƠNG LÊN TIẾNG CÓ KHÍ HƠI MUỘN MÀNG NẮNG CHIA NỬA BÀI

Kể từ ngày nước Giao Chỉ tại uông hồ hết dân chủ, trời phát thương tình xón cho cái gọi là quốc hội thì bèn xảy ra nhiều bi hài kịch lý kỳ rưng rợn. Thuở Tổng Thống Ngô đình Diệm chưa mặc sơ mi Tô Bia, mấy phò quốc hội của nền đệ nhất Cộng Hoà, tuy cũng lem nhem, ăn vụng nhưng bọn hạc gỗ thuở đó còn biết giữ gìn và chùi mép sạch. Chứ không đến nỗi tẻ nhạt như một số dân biểu của nền đệ nhị Cộng Hoà với Hiến pháp Cửu sùng đồ loét.

Sau những phát chửi nhau suýt dấm dά nhau (đã dấm tét môi nhau) vì chính kiến đến vụ học hạc nhau vì bở cu, điều hâu rồi cần nhau vì tranh khối viê, Hạ Viện mở màn tranh đấu thật lực bằng cách tố cáo tham nhũng song song mí lý, buôn lịch cời trưỡng, du hí bằng thích và mới đây, theo tin các báo nhà dân biểu hách nhất nước, kẻ hiền ngang chống cộng bằng cách sợt sệt nuốt thê bất khả xâm phạm vô bao tử để thê tiêu hóa là ỉng cụ tình trưỡng Nguyễn ngọc Nghĩa lại vừa mới biểu diễn một màn ảo thuật chuyên môn, gia truyền, Đó là trò « ăn cắp » - sai động từ của nhật báo Hòa Bình - hai ông tượng thân của làng Kỳ Lý.

Vụ ăn cắp trắng trợn nặng tinh thần cường hào ác bá này đang được khai thác kỹ trên các nhật báo. Những cột báo thơm nhất dành cho một vấn đề thối nhất nước. Và, huộc lòng, cụ Nguyễn Bá Lương, xếp Hạ viện ông lão lặc chuông cà rem dọa nhi đồng, con trâu già sừng cụt của cuộc chiến tranh ý thức hệ, phải thờ than đôi lời. Cụ Lương dọa laidạ-sẽ có thái độ với những típ dân biểu ma cà chóp, ăn cắp. Dọa gì? Ai nghe? người ta không nghe thì sao? nhưng muộn rồi, thừa lão tiền bối

Dân chúng đã rút tới đồng bạc tin trưỡng cuối cùng của mình mà họ trót đại đầu tư vào công cuộc phục hưng xứ sở. Nhà băng Hạ Viện hết thân chủ, dù chỉ là thân chủ mờ trưỡng mục tiết kiệm, Trông đợi gì vào Hạ Viện nữa? Những thiện chí còn sót lại ở Hạ Viện cũng đã thờ dài tuyệt vọng. Và mỗi người, gắng sức vãn động có một nhật báo để tranh đấu riêng và nhân thê Thanh minh Thanh nga «tôi đêch bần, tôi đêch bần». Dân chúng, phần đông, không chịu tách rời lập pháp khỏi hành pháp để xét đoán, phê phán. Danh từ nhà nước bao gồm cả chế độ. Một Thượng viện đỡ nham nhở, một chánh phủ tích cực phục vụ, gắng sức làm đẹp xã hội mà một số tóm tép Hạ Viện chỉ biết quấy hôi bôi nhọ thì kể như nhà nước đã tiêu tùng. Hoặc không dám tố, thấu cáy kẻ thù.

Không thể hy vọng vào sự cảnh cáo của cụ Lương. Người Đán Em chỉ còn mỗi phương thuốc xin biểu các đàn anh lem nhem Hạ Viện. Đó là thuốc Liêm Sĩ. Hãy thức tỉnh sự liêm sĩ thì mới mong dân chúng lấy lại sự tin trưỡng. Bằng cứ bắt cổ liêm sĩ, muối mặt trên những vũng đờm dư luận, Hạ Viện sẽ hết thuốc chữa.

ĐÀN EM

Dân biểu Nguyễn ngọc Nghĩa, đơn vị Thừa Thiên (Con Ông đã nói từ ngày ông Nghĩa đặc cử rằng thì là đồng bào Thừa Thiên có óc trào lộng nên mới bầu ông Nghĩa làm đại diện để ông... phá chế độ cho đỡ buồn) đã thỏ hai ông tượng của dân làng Kỳ Lý. Dân làng tố cáo kỹ quá. Biết rằng cái kim dẫu mũi ở áo rồi nó cũng phát thời ra. Nên, nuốt không xong « so đi hiu » - nghĩa là thằng ăn trộm - Nguyễn ngọc Nghĩa bèn nhả hai ông tượng ra. Rồi dờ cái giọng gái đĩ ghê mồm, phán rằng: « Tượng này không phải tượng Phật! ».

Tượng gì thì tượng. « so đi hiu » Nguyễn Ngọc Nghĩa đã « chành vòm », tức nhiên ngài bị tội ăn trộm. Đùng bào chữa « An cấp của nhà nước không phải là ăn cắp ». Ngài không « đi hiu », nhưng ngài sai người « đi hiu » hay mua tượng của dân « đi hiu », ngài vườn bị tội đồng lõa ăn cắp. Ngài đã nổi bật trong câu ca dao của dân « môi » suu đây.

— « Bi ơi, bi có thương so

Thì bi ghêch cóm đề so chành vòm ».

Phú lít sẵn sàng thộp cở dân làng chạy, làng môi, làng đi hiu nếu bắt được chúng công khai ăn cắp ăn trộm Phú lít còn bắt luôn cả những người ham rẻ, mua hạc chưa đờ ăn cắp. Mấy cu cở đạo đã vào « vòm ».

Đồng ý, bọn ăn cắp ả không có quyền bất khả xâm phạm. Lại chằng có luật pháp nào trên cái cỏi đời này che chở quân đầu trộm đuôi cướp cả, Hiến pháp chín nút của ta không có điều nào cho phép dân biểu đi ăn cắp công khai hay âm thầm. An cấp âm thầm thì được đó song rán mà giữ kín. Lại có câu ghi chép « Giàu và nghèo đều bình đẳng trước pháp luật ». Thì nên nói thêm Bất Khả Xâm Phạm hay đêch bất khả xâm phạm đều bị phú lít thộp cở, đầy vào tù, chờ ngày leo lên xe cầy ra tòa thọ án.

Dân biểu khà kính Nguyễn ngọc Nghĩa đã ăn cắp hai bức tượng của dân làng Kỳ Lý. Không ăn cắp, tại sao tượng lại bày ở Hạ Viện. Hạ Viện chưa chấp tang vật ăn cắp, Hạ viện cũng mang tội đồng lõa mí lý ăn cắp. Vụ này nặng lắm. Vì « so đi hiu » là một nhà dân biểu có đủ quyền, kẻ cả quyền gang hông chửi người khác ăn cắp. Vậy phải có một bản án cho ông ta.

Trong tinh thần thương tôn pháp luật, tôi, Đán Anh, yêu cầu tư pháp truy tố tên phi lu Nguyễn ngọc Nghĩa ra tòa. Hạ Viện cấp tốc gửi trả ngay dân làng Kỳ Lý hai bức tượng. Nên điều tra kỹ xem « so đi hiu » Nghĩa có đời của giá không. Đồng thời tạm cất chức dân biểu của một tên đang bị tình nghi ăn cắp, chờ chính quyền điều tra vì nền bài trừ ăn cắp cần làm sai nguyên tắc một lý ông lão.

Nếu « so đi hiu » Nguyễn ngọc Nghĩa không bị truy tố và vẫn khời khởi vô ngữ bất khả xâm phạm ở uông ở Hạ Viện, dân chúng sẽ chỉ coi Hạ Viện là nơi dung túng bọn ăn cắp.

ĐÁN ANH

MỘT BẢN ÁN CHO DÂN BIỂU PHI LU NGUYỄN NGỌC NGHĨA

LAY CÁ NHÀ «BẤT KHẢ XÂM PHẠM», CON RẾT ỒNG VÀ RẾT CÁ NHÀ NƯỚC NỮA, BỐ ĐƯA NÀO XẠO!

Thủ tục Hành Chánh nhà nước thân mến của chúng ta hôm nay đã tiến bộ vượt mức. Người của nhà Nước đã tận tình trong sạch, lý do to rõ bố là; Từ cái ngày phát động phong trào «Thiếu Tham Nhũng» cho đến nay, nhà Nước và Nhân Dân đêch vô được đứá tham nhũng nào, bằng chứng sáng choang như vậy. Những ngời bút lớn thích dậy đờ những thằng ăn bần, ở bần, nói bần sấp được quyền thất nghiệp. Tôi, kẻ kẻ nghiệp khai thác cái đồng rác Giao Chỉ For Rent, vốn mù chính trị - vãn chương lem nhem, viết vãn chưa biết phết và chắm ở khúc nào, Thê nên tôi đêch dám giao du thân mật với chính khách với oác ông, các bà làm ký giả vãn nhân tại xứ này Bởi vậy trong mấy kỳ múa bút tôi đã giác ngộ. Tôi đêch ngu bằng ai mà cũng đêch ai ngu bằng tôi. Thân trưỡng của tôi là Bố tôi, nhưng Bố tôi đã ngòm-

còn Mẹ tôi thì thuộc loại dân bà mặc váy Đại cở Việt, khi «Te» chuyên môn đứng như đàn ông, thành ra, Mẹ tôi chằng biết chọn cho tôi cái nghề ngỗng gì-Bà quan niệm rằng: Trầu đến rằm thì trắng tròn-thê nên là biết rằng, có khuyến bảo, có chửi bới đến chết thì tôi vãn là con trai tông ngỗng như bố tôi.

Đã có đôi lần trong đời, mẹ tôi thờ dài tiêc cái công ăn chay năm đất, tiêc cái công mang nặng, để đau đít-mà con bà (tức tôi) chà lăm rạng rớt-tông môn, mà ngược lại, từ thuở còn lòi tí đi chân trâu, bà đã tốn công ngời đém từng câu chửi rủa bay vù vù vào nhà hoặc, vì tôi mà mẹ tôi đã phải te tái đi thương lượng «Hòa Bình» với bà con trong làng vì những cuộc giao du quá nặng nề của tôi-

Những lần như thế, tôi cũng thấy hơi hối hận, tôi ăn định bụng, phải ngoan ngoãn, phải biết ăn lời cha mẹ theo tục ngữ «cá không ăn muối cá ươn- con cãi cha mẹ trăm đường con hư». Nhưng rồi, cuộc vãng nần hối hận của tôi chưa kịp trình diễn thì Mẹ tôi đã đi tầu suốt về với Bố tôi ở dưới âm phủ.

Tôi, từ đó, như con chó đứt xích chạy lang bang trong cuộc đời - tôi chà lăm được gì, kẻ cả việc đóng hay mua một cái thang để leo lên ngài vàng tham vọng.

Do đó, bởi đó, cho nên, Quốc Mẫu Thập Thành một nhân vật nữ nổi tiếng trong vòm For Rent này cũng đã hát bài « soay-ô-na-ra » để quây v lên vai, tạ từ cái tình yêu cao thượng của tôi, nàng chính thức trở lại đầu trưỡng của bà Như Hà một nhân vật nữ đang nổi tiếng và đạp - chà thê mà nhật trình của Bết men «Ánh Sáng Mới» đã hùng hục sào nấu lại cái tình sử diêm lệ tươi sáng trong thê tam giác Hồ - Lang - Hà, có lẽ Bết men Mờ tờ muốn « chúng sanh » noi gương lăm mang của Lăng của Hà để giải tỏa cái ăm ức đang tràn ứ kiêu căng trong thân thê loài người - Nhân danh con, con xin ngài Bết men Mờ Tờ và ngài Cợt Trời hãy hủy bỏ luật điều im lặng trước cái tai nạn xe hơi bất ngờ tât tưởi của cha Khuê - Hãy nói thật, Đạo đã dạy nói thật - Đưa nào không nói thật, đưa ấy mất linh hồn; vậy thì các ông hãy nói thật để mất đời này còn hơn là mất đời sau.

Lay ngài, con tin có chúa ngự ở trên cao, con cũng tin sự nhân danh cha ở trần gian này là một việc tối cần cho chúng con, thê nên, lay ngài, ngài đừng hung hăng chống cộng đến chiều, như thế - con e rằng, phán bực trần gian sẽ làm bần linh hồn, và ngài sẽ cảm thù cộng sản hơn cảm thù Đức Giáo Hoàng (vãn thường ở Phú De - xin ngài tha tội - A men!) Lay ngài ngài biết không, Đức Thánh Cha đã cho các ngài trở lại đường trần, trở lại với cảm giác gai lạnh của da thịt, vậy các ngài đừng sợ.

Con đường trở lại trần gian lúc nào cũng sáng choang và đầy hứa hẹn, tội chết gì mà phải viết nhật trình chống Cộng đề rồi:

— Cộng đên ngài trốn trần nhà
Cộng đi... ngài lại ba hoa chích chề.

Lay ngài, con là tinh thê của bố con, thịt da của mẹ con - con tin, tin hết những thánh thiện cuộc đời - con còn nhớ, một đạo, mấy ông đầu trọc tuổi trẻ đẹp trai trong cái Phật giáo Thống nhất 2 phe tại Việt Nam đã ồn ào gửi «mặt áo» lên đức Tăng Thống để xin cho sự lấy vợ - cũng may 2 viện Hóa Đại (Hóa Đạo) do mấy ông sư già thủ cửa cứng cựa, không thì phen này các ngài Đại Đức Bô trai cở thầy Chủ tiệm Cranh Đạo được hóa đời và chúng sinh của Phật Hóa Đại hết. Lay Phật Tồ từ bi xin ngài hãy nắm vững cái «Lập Sừng» cho Phật giáo Thống nhất 2 phe của dân Đại Ngu chúng con Mồ Phật!

Lay Đứng Thiêng Liêng - Nước non Giao Chỉ của con đã sạch sẽ người ngòm của chúng con đang nín thờ theo dõi cuộc ăn cắp lớn nhất lịch sử nhân loại do thằng bất khả Nguyễn ngọc Nghĩa đang đêch diễn với 2 Tượng Đá ở Tháp Chiên Đàn (Quảng Tín) cái màn «Đạo chích» độc đáo này, chắc cả nước đã biết, qua hệ thống điều tra của cha Du (Hòa Bình).

Riêng tờ Con Ông của Đại Chí Sĩ Chủ tịch Hội Đười Ươi vốn nghèo rách, tẻch cở Biểu lễ chỉ cho phóng viên bay ra tận xứ nghèo đói Kỳ Lý mà phóng sự phóng siết hoặc điều tra về cái u Dân Biểu ăn cắp «Quốc Gia Chi Bửu» lại nữa,

đàn em đòi lập với anh dân em đòi lập với huynh dân em đòi lập với anh dân em đòi lập với huynh dân em đòi lập với anh

giao chi' for Rent

PHÓNG SỰ ĐỐI THỜI RA RÍT của NGƯỜI HỌ TRẦN (kể kể nghiệp Thập Nguyên)

chỉ sĩ Đuôi ướt vẩy máu, dếch dăm sớ soang đến 4 chữ "bất khả xâm phạm" của các ông các bà cha mẹ đàn đang ướt mát, no ấm, đủ đôn tại nhà Hát Tây và Điện Diên Hồng — sớ vào là vỡ mặt, vỡ một cách oan trái như cụ chủ tiệm Tự Do

Nhân cái vụ báo Tự Do làng báo Bồ Đại Ngu bắt đầu rết thực sự và đã thề nguyện (có chích máu tay nhỏ vào ly nước Đồng Nai để cùng uống cùng thề cùng kiến nghị, cùng... cái gì cũng cùng hết) biên bản cuộc cắt máu ăn thề này được loan báo "mật" cho cả nước biết, đại ý như sau:

Dân ăn cắp nhà nước bỏ tù bỏ bu
Dân biểu ăn cắp nhà nước rết bỏ mẹ (sớ đến nó — nó có thiết báng bất khả xâm phạm, nó phang ngum cù đeo hết) do đó khi :

Ông bất khả Đạt đòi Tổng Thống giải nhiệm ông ngoại Đại Ngu — ông Tự Do đã nhờ cơ quan ngôn luận Tự Do chuyên văn thư "bất khả" lên Tổng Thống — kết quả—cụ ngoại Đại Ngu nổi nóng xách người bất khả ra tòa-tòa rết ông bất khả, nhờ ông tự do phang ông nhà nước đã oanh liệt thắng làng Báo ông bất khả Đạt cũng oanh liệt không kém ông nhà nước-cả 2 cũng nghiêng ngả tài sức-Đưa dân nào mó vỡ-vỡ mặt cả nhà(Ai bảo cụ tự do thích giao du thân mật với cái nhà bất khả ông từ là đáng đời ông tui nhà cháu lên cơn rết rồi)

Cuối biên bản có mang đầy đủ chữ ký bằng mực đen ký trên giấy "Cá-Di-Đò" đen, đen như cuốn "hắc thư" do bộ ngoại giao và viện giám sát sắp phát hành-vậy, kính mời đồng bào đón mua để chờ đêm đen mang ra coi chơi đỡ buồn.

Đề trở lại với cái máu hung hăng con Bọ Xít của cái nhà ông chỉ sĩ Đuôi ướt-ông này lạ lắm, có lúc ông yêu nước ông, có lúc ông yêu nước Mèo, có lúc ông yêu Mèo hơn yêu vợ-có lúc ông lại sợ vợ hơn sợ ông-thể nên cái lap sườn của ông có lúc nó cứng, có lúc nó mềm, lúc nó cứng thì ông vô bụng mà ca lên:

—Tháng giêng ta "Đánh" ở nhà
Tháng hai "Đánh" Chợ, tháng Ba "Đánh" đường
Tháng Tư đi "đánh" Trâu Bò...
(tác giả tự kiếm duyệt từ chữ tháng Năm), Tướng cũng cần nhắc đến cái tiêu sử sáng chói của cái nhà ông tác giả Thường ca dao để đặt nhạc này, ông tên là khê

khê, người đời gọi ông là "thầy" người của Hội gọi ông bằng "thằng" ông khê khê có tài thường sáng tác của người ta để "nhái nai".

Cách đây 3 bữa hội Hủ tức Hội Đuôi Ươi có họp bàn thể sự tại hội quán "Tái báo Phi cơ", ông khê khê đã oang oang tuyên bố — ông sẽ xuống đường để biểu tình đòi lại cái chức vụ chủ tịch Hội Đuôi Ươi (giống như Ấn Quang đến tiếp thu Việt Nam Quốc Tự).

Nhưng rồi sau đó bị Hội phản đối, ông liền tự giác ngộ không dám diễn trò ăn cháo dái Bất (rồi này, giang hồ sẽ xử năng ngang tội sát nhân) Song song với lời tuyên ngôn của khê khê, vô sĩ kiếm vàng, một thằng khố rách, áo om mà cứ đòi ăn cướp lấy tiền cho kẻ khố. Nó phát biểu như sau :

— Nan đối rách đang leo thang. Thân thể con người đang xuống kí, chúng ta phải làm cuộc cách mạng xã hội,

— Cách cái rế đó, làm sạp mà phải đòi cách ngay như ta, chỉ có một cái lưới chẻ ba mà đi đến đâu cũng được các bà nhơn cấp bằng trường lệ — Đây này, tui bay mở mắt mà coi cái bằng Lục Quốc của ông.

Nói tới Đây, người Ba Lười (tức cái lưới chẻ ba) liền rút ví lấy vòng cần khôn ra múa múa — Người trong hội lấy làm khâm phục và tấm tắc khen :

— Bộ chời tốt, tốt lắm !

Người Ba Lười sợ bị thường, vì ở cái nước này hôm nay, cái gì cũng dễ bị thường, ngay như tượng đá còn bị thường — nữa là... vòng cần khôn Lục Quốc — Ngay lúc đó thằng Đò Tề (người này là ân nhân của những giai nhân nguy tạo) liền lên tiếng :

— Bớ các anh lem nhem, chả biết dếch gì cũng chơi chơi lên tranh đấu — mà tranh đấu kí gì bây giờ — liệu hồn chúng mày, sắp đến lúc chúng mày phải ngoan ngoãn xếp hàng một lên đường trị viện Biên Hòa để lánh nạn chính trị — Đất nước này hết cần chúng mày rồi, tất cả đã có nhà nước gánh vác giang sơn, chúng mày ra con chó gì mà cứ vênh vang ra cái điều con giòng cháu giống — ông i vào chơi với chúng mày.

Khê Khê vốn hăng máu cảm thù liền bích vô sĩ kiếm vàng :

— Cho nó cảm mồm đi mày vô sĩ kiếm vàng lác đầu quây quây mà rầu :

— Nó là Héc Quân. Tôi dếch dăm động Thủ, Khê khê lại xúi :

— Làm đại đi mày. Tao với thằng Bất khả Nghĩa là anh em. Tao mượn thề "Bất khả xâm phạm" của nó đeo vào ngực mày, bớ bảo thằng Đò Tề dăm trả đòn. Vô Sĩ Kiếm vàng lác đầu thờ nhẹ :

— Dếch thêm, Thề "Bất khả" của nó đã từng bị "Điểm" vào khu rừng già cây cỏ rậm rạp khi biển cỏ xảy ra hồi Tết Mậu Thân ở ngoài Trung.

Người Ba Lười cười rú lên như khi gặp mảm Tôm rồi khen :

— Hay, văn chương thằng này khá, nhưng phải phụ đề thêm — cách háng 40 phân về phía Tây Bắc — như thế nó mới sáng tỏ vấn đề. Thằng Đò Tề cảm thấy bị át giọng nên cố vùng dậy :

— Mẹ chúng mày, chúng mày ngu như "căng củ cọ" của tao, chúng mày mù hoàn toàn đui mù-chúng mày có biết rằng ở đất nước này cái gì giữ hơn ông Đệi Phước không?

Cả Hội nhao nhao:
— Nhà Đệi Phước Việt Nam.
— Ông công chánh nhé
— Ông kinh tế phải không?

Thằng Đò Tề cười hớ hớ rồi múa cả 2 tay và trắng trợn như khỉ chữa mắt chữa răng mà cứ năng nặc đòi nữ bệnh nhân phải coi quán, nó nói.

(kỳ sau tiếp)

Trong họ ngoại làng

MỒ BÁO RÊU RAO

(Môn y cả tiếng lại dài hơi
Mãn cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyên động khắp đôi nơi)

Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Trình bà con làng nước hay:

"SO ĐI HIU" NGUYỄN NGỌC NGHĨA THỦ VAI HỀ Ở NHÀ HÁT NHỚN

Nhà hát lớn, tự nó, nó đã diễn tả đầy đủ nội dung và hình thức của nó. Nó là nơi người ta diễn kịch-ca hát, làm hề và làm... trò khi. Có những vở kịch đưa ra toàn mẫu người bần, mẫu người ăn cắp, khốn lịn, mất dạy điếm dúa. Tây cà lờ, thườ xưa, đồ hộ Giao Chi ta, ở mỗi thành phố lớn, nó lại xây bố thí cho ta một cái nhà hát nhớn. Đến kỷ nguyên thư lại và năng tinh thần điệu đóm đệ nhất cộng hòa, Tổng thống Ngô đình Diệm bèn làm một cuộc cách mạng nhân vi. Tức là đây bọn hạc gỗ đàn biều vào nhà hát nhớn "hò hét i uông" vở tuồng công lý một chiều tự do giới hạn. Bọn hạc gỗ này, một số i tờ rít thật đấy, nhưng một số lớn đều khá giả-nếu có tội họ chỉ có mỗi tội "gọi vâng bảo dạ" con ơi ! còn thì họ biết chùi mép sạch sau những phát ăn vụng.

khi cách mạng tháng 11 thành công, chiến sĩ văn hóa Đò Mậu đã đứng trước trụ sở quốc hội đệ nhất cộng hòa, rút cái kèn mà thổi bài chiến thắng vinh quang. Rồi trả nhà hát tây cho thành phố. Trụ sở quốc hội được đổi tên là nhà văn Hóa. Và rồi, tiếng kèn của chiến sĩ Đò Mậu vừa dứt, nhà văn hóa lại trở về nhà... quốc hội sau một quả "thương hải biến

vi tang điền" trầm trong. Sinh hoạt ở nhà hát lâu người ta sẽ trở thành kép hát. Sinh hoạt ở nhà sầm lâu, người ta sẽ trở thành ma cô. Hóa cho nên biết bao kép độc, kép mù đã i uông vở cả: lương đầu tranh hạnh phúc bằng lịch cời trường văn văn trên sân khấu nhà hát nhớn. Và nay, kép Nguyễn ngọc Nghĩa thủ vai "so đi hiu" chuyên riều rề tiền kiêu văn nghệ tạp lục trong vở bi kịch "Thờ tượng làng KỶ LÝ". Mồ báo đã cười vô bụng khi đọc bức thư giải tỏ khúc nhôi của "so đi hiu" Nghĩa đăng trên nhật báo Hòa Bình. Ôi con khi, đột mủ măng và tập làm người! mi vẫn chỉ là khi và điều đó khiến ta lợm giọng.

VỮNG TINH THẦN

Sau lời tuyên bố sẵn sàng mật đàm với Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam của tổng thống ta, một số điều hậu chính trường, có cảm tưởng bị hoạn, một số đi mua đồ về đem một số đứng đón gió hậu chiến. Thủ lãnh đơm đó là quân tượng Trần văn Lãm. Thủ lãnh đón gió là tướng trời Việt Huỳnh văn Cao. Một ông "bợ" ý kiến của tổng thống ta ngay tại Saigon. Lại còn khoe nhắng lên rằng đã dếch nhân danh ai cả, tiếp xúc với giặc bí mật. Có gạ bán trụ sinh không thì chưa biết. Mấy anh được sĩ là ra bán thuốc trụ sinh cho Vẹm lăm. Một ông "a dua" ý kiến của Bộ trưởng Le mãi tận ma ní !

Chỉ có con điều hậu Trần Quý Phong là... vững tinh thần chống Cộng, Trên nhật báo Công Chúng, số ra mắt, bộ mới, điều hậu Trần Quý Phong tuyên bố, đại ý: Hòa Bình

đồng ý lắm. Ai cũng thích và mong mỗi hòa bình, nhưng nền hòa bình ấy phải nằm trong lap trường thông điệp mười mấy lần vô tay của tổng thống trước lưỡng viện quốc hội Nghĩa là, thừa bà con làng nước, ông Trần Quý Phong muốn MỘT NỀN HÒA BÌNH CÔNG CHÍNH. Ông Phong là người vững tinh thần nhất nước. Xin có nhờ hoan hô ông. Hy vọng ông sẽ trở thành thủ lân h phong trào chống đơm đó và đón gió hòa bình.

NGƯỜI NGỢM TÂN XUÂN THU

"Người Ngợm Tân Xuân Thu", một thứ "cờ học tinh hoa" bây giờ, đang sắp chữ: Có thể nói, Người Ngợm Tân Xuân Thu là tinh hoa của văn chương trào lộng hậu thế kỷ 20. Bạn khoái văn trào lộng, bạn thích viết văn trào lộng, thích trở thành những cây bút khốn lịn như sức mấy Vi KK, Chu Tử Kha, Trần Ác, Đê Húc Càn. Nã Cầu... bạn hãy soạn một bộ đề về cuốn kinh chữ bới "Người Ngợm Tân Xuân Thu".

Người san định kinh tân xuân thu : Thương Sinh

Người viết tựa : Chu Tử
Người cầm đề : Sức Mấy Vip KK
Người chủ kinh tân xuân thu : Ký giả Lô Răng Tú Kếu

Đó, như vậy là đủ mặt quần hào rất đáng đăng cơm bát gạo, Con Ong xuất bản.

Trình bà con làng nước hay.
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
MỒ BÁO

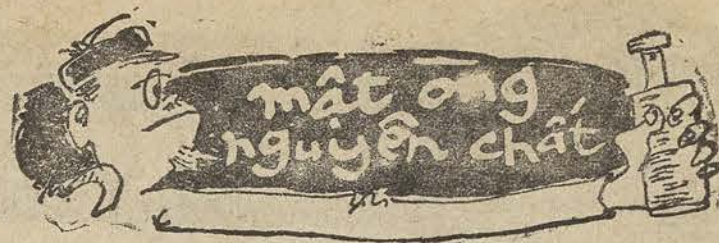
NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐƯỜI ƯƠI

Chủ nhiệm Ma Bùn

Chủ bút Ma Cỏ

Giám đốc chính trị Ma Cạo

Ông có ông không bỏ mẫu thẳng dân còn gì

DÂN BIỂU KHẢ KÍNH TRONG VÒNG CỐC HỤI chạy tội ăn cắp... lịch sử

Sau nhiều ngày du ngoạn thường trăng tại xứ Cờ Hoa chàng Dân Biểu khả ái Nguyễn ngọc Nghĩa đã về tới quê Hương «về em» một cách bay bướm và nhẹ nhàng... hậu cứ.

Việt làm đầu tiên đầy thiện chí và can đảm của người «Bất khả xâm phạm» này là việc tình nguyện đem đến «vòm» nhà hát nhón 2 pho cờ tượng bằng đá xanh để trang trí cho phòng đợi của tòa nhà phao cầu thêm phần rang trong và hiền hách.

Được biết, 2 bức tượng này là cờ vật chôn giấu tại Tháp Chiên Đàn, Làng Kỳ Lý, Tỉnh Quảng Tín.

Theo tin «già cây» thiếu bảo đảm an ninh của chính nhà Dân Biểu trong sách này thì: «Người ta đã thổi phồng, đã phịa cho Tôi (ức là ông Dân Biểu Nghĩa) Thường Trương hiệp đảm Thân Linh là lão khoét».

Vấn theo ông Nghĩa (Dân Biểu dĩ nhiên, đừng rớt mắt bất khả xâm phạm khó mằn ăn) thì 2 ông Đồng Vòm là ông Phan Thông và Nguyễn Mậu «sẽ» xác nhận giùm rằng:

— Tháp Chiên Đàn bỏ phế, cỏ mọc rêu phong chả có thờ cúng gì cả...

Vấn theo ông dân biểu khả kính thì ông đã dám lấy dây gai thắt cổ tượng mà ông vẫn không hề bị vật chết, bằng chứng to rõ bố như thế, đã rõ là chả có gì gọi là «lịch thiêng».

Và, để danh thơm của ông vong đến ngàn sau, ông Dân Biểu đáng kính của chúng ta đã viết một miếng giấy «nhục mạ tượng đá» rồi đeo vào ngực tượng đá cho cái giang hồ quái khách trong vòm cốc hụi coi chơi cho biết... tài «Thù kim hận cổ» của ông-nguyên văn như sau:

«Xin lưu ý.

Đây không phải là tượng phật trong lịch sử Phật giáo không hề có một vị phật hay Bồ tát nào đội mũ và mặc áo theo loại điêu khắc này.

Đây là hình một vị quan văn đứng chầu tay chầu theo lối các tượng hình quan văn đứng chầu ở các lăng tẩm Huế mà du khách viếng thăm thường thấy»

Dân biểu Nguyễn ngọc Nghĩa Tiếp theo sau việc bốp cổ tượng, ông Dân Biểu đã làm một phát «Công văn» gửi Cho cụ già 71 tuổi (xếp Phao Cầu) đồng thời văn kiện lịch sử này ông cũng gửi đến các tòa báo An Nam (ngoại trừ Con Ông là đểch dám gửi — cũng may, Chân thành «Củ tạ» nhà ông đấy).

Trong văn thư này, ông DB Nghĩa đã giải thích «Tại sao tôi lại hành động như vậy», và sau đây là nguyên văn lời ngụy biện» đầy hùng khí của ông:

— Suốt cả thời gian tròn 1 năm khi tôi còn giữ chức Tỉnh trưởng Quảng Tín, tôi không hề để ý

đến các tượng đá này, có lần Đại Ủy Lộc Quân Trương Tam Kỳ (Bây giờ là Thiếu tá vẫn giữ chức vụ Quận trưởng Tam Kỳ Quảng Tín) có ngỏ ý hỏi tôi có muốn chơi tượng đá thì tôi đến thăm Bệnh thương (Bệnh xá Quân Y Quảng Tín) lấy vài cái về chơi, không biết ở đâu mà anh em binh sĩ họ lấy về để ngoài trời, chung quanh hàng rào nhiều lắm! Tôi đã cười và nói: Tôi không thích chơi vì tôi không thấy có gì đẹp cả, Sau đó, những lần tôi đến thăm Bệnh Binh tại Trại Lỵ thương này thì quả thật thấy hàng chục tượng đá để ngoài mưa nắng giữa trời không ai để ý đến. Từ đó việc tượng đá đi vào quên lãng, đến khi tôi từ chức trở về Quân đội cũng không còn nhớ đến chứ đừng nói là lấy một cái — dù nhỏ — làm gì, Nếu tôi có ý muốn lấy thì có lẽ hồi ấy tôi khỏi cần đi gỡ, cạy ở các tháp mà đến trại Lỵ thương thì cũng chẳng thiếu gì.

Trong dịp gần Tết Kỷ Dậu vừa qua, Tôi có một người em trai: bà con hiện buôn bán ở Quảng Tín bị đau ốm, tôi có ý định về lại Quảng Tín thăm gia đình người em và tiện thể thăm Quý vị thân hào Nhân Sĩ luôn.

Trước một hôm đó, trong một buổi gặp mặt với hai Sĩ-quan trong Quân đội, họ nghe tôi đi Quảng Tín thăm bên nói: Anh ở Quảng Tín có biết loại Tượng Châm không? ra ngoài ấy nếu có xin cho bọn này mỗi đưa một cái chơi. Tôi đã nói với 2 người bạn: Hồi trước thì có nhiều nhưng không rõ bây giờ có còn không? các anh chơi gì thứ ấy? tôi có thấy đẹp để gì đâu? và lại nghe nói có xui lắm! Tuy vậy 2 người bạn của tôi có hứa: Đề coi, nếu có sẽ xin về cho.

Ra Quảng-Tín gặp một vài Sĩ quan quen cũ, tôi có hỏi, họ trả lời Thiếu gì, anh em Nghĩa Quân họ kiếm để làm! Tôi được giới thiệu với một vài Nghĩa Quân, Tôi ngó ý nhờ kiếm thì

anh em nghĩa quân vui vẻ nhận lời sau đó 2 nghĩa quân đem về 2 cái tượng (hai tượng ấy tôi đã trưng bày tại hành lang Quốc Hội để cụ Chủ tịch và quý bạn đồng viên xem thử giá trị của nó như thế nào? có đáng bị mang tiếng không) và tôi đã gửi anh em nghĩa quân vài ngàn đồng thù lao (việc này dân biểu Phan Thông đã gửi văn thư cho cụ Chủ tịch và cũng có đề cập y như vậy). Tôi không hề ăn cắp, không hề tự tay đi gỡ đề báo chí gán ghép là ăn trộm.

Hai cái tượng 3 hôm sau từ Quảng Tín mới về đến Saigon thì đã cận tết, tôi bận lo thủ tục xuất ngoại nên không kịp tin cho 2 người bạn sĩ quan đến lấy, ra tết là tôi theo phái đoàn công du Bắc Mỹ và 2 pho tượng vẫn nằm lẩn lóc ở bên hè nhà của tôi.

eo ôi! Tượng Cờ Châm ở đâu mà nhiều thế? Nội một trại Lỵ Thương mà có đến (hàng chục) Tượng cờ.

Sao ông ngu thế ông biết hiện nay phong trào thường di tích lịch sử đang thịnh hành hay không? Thôi, đừng gãi đi già hèm nữa — nhận mẹ mình là «ăn cắp» đi có phải vừa hách và lại có nghĩa không nào — ông biết không. Dân Việt tôi rộng lượng và bao dung. Nhưng chỉ rộng lượng và bao dung với kẻ biết «ăn năn, sám hối» hoặc với kẻ cuốc 10 ngày không có lấy một đồng một chữ — chứ còn cái mặt ông tha thể đểch nào được.

Lý do to lớn nhất, để thăm cho ông nhất «ông là kẻ có học» ông chịu chưa nào? Bây giờ đến (xem tiếp trang 5)

Theo luận điệu thần sấu của nhà phù Thủy kinh tế Âu ngọc Hồ thì sở dĩ vật giá linh kinh leo thang trong bao tử thẳng dân Đại ngu là vì.

Giá cả trên thị trường Quốc Tế nó tăng, mình là dân văn minh cầu tiến chả lẽ ngồi ì ra để họ chế là nhược tiểu à? và lại; tiến chuyên chờ bí chứ nó cao, hàng họ và bột đường tự nó, phải bò lên... Riêng về nạn khan hiếm xi măng, nhà Tổng Trưởng thân ái của chúng ta cho biết tiếp. Công nhân phải trả giá cao, nếu không có tăng thì nhà máy xi măng Hà Tiên ngồi chơi xơi nước à?

Lối lý luận bay bướm của Âu Tông Trưởng khiến dân Biểu Vô văn Phát nổi điên mà khuyến cáo rằng:

— Yêu cầu từ nay, nếu có quyết định gì liên quan đến giá cả bộ Kinh Tế nên tham khảo với Lập pháp.

Ông Tổng trưởng kinh tế tài ba liền trả đũa:

— Tất cả những quyết định liên quan tới phân xuất quân hình đều được trình bày tổng quát lên Thủ Tướng và được Thủ tướng chấp thuận, nhưng riêng ngày ban hành các quyết định về P.X.Q.B thì không trình lên Thủ tướng (nhưng lại: nhưng nữa) sau khi ban hành có trường trìn nh Thủ Tướng.

Thế là thế nào, trình trước, trình sau là thế nào — ngôn ngữ về kinh tế học của ông nó mập mờ và bí hiểm bỏ mẹ, dân ngu khu đen cứ le lưỡi ra mà đánh võ với không khí cho dạ dày nó teo lại là vừa... ngóm.

Trong cuộc đánh du đề học danh từ kinh tế học, phái viên Noc Độc có ghi nhận cuộc đối thoại giữa Dân biểu Hưng và ông Huỳnh văn Đạo Tổng Trưởng tại phủ Thủ Tướng. Ông Đạo tiết lộ nghe rừng mình:

— Việc tăng thuế phân xuất quân là do BKT tự ý tăng không có xin phép Thủ Tướng nên Thủ

(xem tiếp trang 5)

«Ngồi buồn gai háng dái lẩn tẩn» (trích lao trung lãnh vận)

ÔNG BẤT KHẢ LẠI ĐÒI « CHỖ NGỒI XỨNG ĐÁNG »

Kể từ cái ngày nền lập pháp lâm lũi tiến chiếm nhà Hát Tây cho đến nay — Nếu cứ ngồi gai háng mà nhắm thành tích tranh đấu của cái viện này thì đến khi về cõi chết... nó vẫn chưa hết chuyện đáng khen, đáng hãnh diện...

Này nhé, gai sĩ kê sơ thành tích lợi nhà phá nước của các ngài Dân Biểu trong các cuộc công du và tranh nhau buôn đủ thứ — cho đến các cuộc đấu tranh ngôn ngữ về đủ các vấn đề vật vãnh có, lớn bằng bàn tay... ông Nguyễn ngọc Nghĩa cũng có...

Nhưng, gần đây các ngài Dân Biểu đáng yêu của toàn dân đã nhao nhao đòi cụ Lương (xếp phao cầu) chọn một « chỗ ngồi xứng đáng » để nó hộ tống cái « Bất khả xâm phạm » leo thang » vài phát nữa, cho dân ngân và nhà Hành Pháp nề mặt chút chơi... đỡ buồn.

Theo nguồn tin hành lang Quốc hội cho hay ông Nguyễn bá Lương, Chủ tịch Hạ viện vừa gửi văn thư số 101/HIVPCT/K đến Tổng Thống VNCH đề thỉnh cầu vị nguyên thủ Quốc gia sớm ban hành sắc lệnh quy định thứ vị theo nghi thức của các nhân vật cao cấp Hành pháp, Lập pháp, Tư pháp và các Hội đồng dân cử theo đúng tinh thần của Hiến pháp, ngõ hầu chấm dứt tình trạng lộn xộn thường xảy ra ở địa phương vì địa phương quan niệm không chu đáo về thứ vị nghi thức.

Văn thư cho rằng, đây là vấn đề hình thức nhưng nghi thức chính là nguồn gốc của

trật tự Quốc gia. Sở dĩ có vấn đề nêu trên là vì trung tuần tháng trước, nhân dịp phái đoàn Dân biểu đại diện Hạ nghị Viện hướng dẫn phái đoàn nghị sĩ Pháp viếng thăm trường võ bị và trường chiến tranh chánh trị Đà Lạt ở đây đã không căn cứ vào tư cách đại diện của một viện lập pháp và vị thứ trong viện để sắp xếp chỗ ngồi tương xứng với phái đoàn hành pháp và phái đoàn quốc khách nên quý vị dân biểu cho rằng « đôi khi vì chỗ ngồi đã làm mất thể diện của các vị đại diện dân cử ».

Chê gớm chưa, Dân Biểu của nước Đại Ngu chứ bộ bỏ sao mà các ông Hành Pháp cứ nhét đại con người ta vào xô vào xình

Theo ý của Gai Sĩ thì các cụ Dân biểu đã quen ngồi ở khoảng đâm mắt, quen nhân hạ và trong đó kẻ như hầu hết đều quen tay gai háng ở phòng họp để tiện việc gãi gù suy ngẫm cái sự đời.

Cái gì nó đã là « thói quen » thì đừng có đòi — Rủi ra trước chỗ « Phư ơng Điện Quốc Gia » mà cứ nhè háng mà gãi thì người sao được — Nhất là bây giờ sau cú trình diễn « cốc lịch sử » của ông DB khả kính Nghĩa, các ông còn đòi trình tội « Oa trừ đồ gian » làm gì cho mất mặt với người ta.

Thôi cứ ngồi như thế đi chịu khó ít lâu — ngày lại ngày nó cũng chậm chậm lắm — Còn lâu mới đến kỳ bầu Hạ viện đợt II... cần gì mà phải lo mặt ra sớm thế — Dân chúng tôi và tiêng gai sĩ nhớ mặt các cụ kỹ lắm rồi, cần chó gì mà phải đòi cái chỗ xứng với không xứng — Có phải thế không thưa quý cụ trong dân — Xin các cụ chịu khó đến nhà hát Tây mà gai háng cho sướng cái tay đề cưỡi tháng lãnh « tí địa » là được rồi.

Tin tức... MINH

BẬT MÍ CÁI « MẶT ĐÀM » CỦA NHÓM NỌC ĐỘC máu tình yêu 'dâm dè' trên giấy

GHI NHẬN CỦA : MA XỐ

Đang lúc đất nước quẹo khúc quanh trên xa lộ Hòa Bình. Đang lúc những người dân biểu nghị sĩ khấn đóng áo dài phò hội đầu năm và cũng đang lúc các nhà ái quốc chống cộng ra rít họp bàn khăn cấp đề lập phong trào giải háng hậu chiến.

Ba xếp bự của Nọc Độc chúng tôi cũng làm một phát đối thoại về hiện tình đất nước, sau đây là nguyên văn cuộc ăn bánh tình yêu của ba con ma xếp mà Ma Xố tôi hời thấy :

ĐIỂM MẶT TÌNH YÊU

Ba người vừa bước vào phòng hội, chưa đưa nào kịp ngồi thì Ma Cạo đã thở đánh phà 1 phát, chép miệng ba phát rồi nói :

— Hiện tình chính trị của chúng ta hôm nay đã sáng choang, các ông khứa đang sửa soạn một nghề mới, thăng thì đi thọc huyết heo, thăng bán thịt chó, thăng mở quán ăn, thăng đi học ăn cấp chắc nghề ăn cấp hậu chiến là công nhất.

Riêng các em ma-ri-sen, thợ chọi và bán Bar thì lo ngại nhất, nên hiện nay trong buổi Hoàng Hôn các nàng cố cào cấu người tình đồng minh yêu quý tí đơn xanh, tí đỏ P.X để mai này khi hòa bình còn có tí phần thoa chân... Ma Cạo tương tình đến đây thì Ma Bùn chẹn họng :

— Thôi dẹp cái chính trị chính em của mày đi — quê một cục rồi, nói ra nặng mùi lắm — Tao đã hết tiền mua chai. « ô-ca din ». Ma Cạo đành im, Ma Cỏ lên tiếng :

— Theo ta, thì mình lên làm một phễu tổng kết thành tích tình yêu nhân loại là ăn khứa nhất.

ÔNG CÓ ÔNG KHÔNG...

(tiếp theo trang 4)

Tướng không hề được biết trước, Ô hay, các ông nói sao. Dân chúng tôi lại mù thêm về chuyện kinh tế cái bao từ nữa, Hai ông cùng làm Tổng trưởng mà một ông bảo « có trình » một ông lại cái là « không trình » vậy thì ông nào nói đúng đây ? Nhờ các ông nói một « miếng » nữa cho thằng Dân nó ăn cái tuần, Xin chân thành cảm tạ.

DÂN BIỂU KHẢ KÍNH...

(tiếp theo trang 4)

lượt tôi, thăng ma cà chớp lưng danh ăn cấp chỉ giáo dục nhẹ ông một câu :
"Nước mắt còn khôi phục được chứ đi tích lịch sử mà mắt... thì ngàn đời sau còn hận tui."

Vậy thì, tại sao ông lại đi phá lịch sử — ông đáng chết lắm — Tội ông lớn lắm vì ông đã mang lịch sử bỏ « oa trừ đồ ăn cấp lịch sử » rồi, sau đó hốt hết lên xe cày — **Nếu sợ nhà giam không đủ chỗ — Tòa soạn Con Ông tình nguyện cho mượn Phú Đe Giao Chỉ — chịu hóng ?**

Ma Bùn tán thành, Ma Cạo thộn mặt, vì cả đời nó chỉ biết có việc in tên giám đốc Chính trị trên báo và trên danh thiếp, ngoài ra nó mù hết chuyện trần gian, có khi chính nó cũng không biết chữ chính trị có nghĩa làm sao — Tình hình phiên họp đang có vẻ căng lên sắp vỡ, thì nhà chủ bút Ma Cỏ làm một đường tông kết ái tình — sau khi đã đọc kỹ bài dự luận về « máu tình yêu » của chàng Sứ Voi (cũng đang trong Con Ông số này).

Mỗi tình điểm lệ trong cái thế Tam giác huy hoàng của Lăng Hà Hồ, Mỗi tình này đã phom phom đi mở đường cho tình yêu lãng mạn và cái thú cào cấu da thịt của loài người, Hiện nay thì mỗi tình này đã được phân giải. Ông Lăng đã đi xe « Tình của Hà » về miền âm phủ, nhưng dư âm đau nhói như một quả Sầu vẫn dưng lửng lơ trong tim của nàng Như Hà trên cõi trần gian — Thế nên dự luận hôm nay vẫn ồn ào, náo nức bàn tán không chịu thôi.

Tiếp theo tình sử tay 3 của Lăng Hà Hồ người thủ đô còn ghi nhận mỗi tình nặng ký của người đẹp Thục Uyên với chàng Bắc sĩ Hòa Hoa bóng nhoáng, mỗi tình này nó nổ tung trên Taxi — 2 đứa đã yêu nhau và cùng ngòm bên nhau bằng lựu đạn M 26. Thế nên dự luận « tình yêu Thục Uyên » cũng rất tít, liền sau đó là đến cái mỗi tình linh kính của bà Dược Sư Kim Anh được khai diễn với một màn phở độc đáo bằng 2 phát đạn M.14- người đẹp Kim Anh đã chính thức đi ngủ với giun-ông chông đau khổ của KIAI đã vào khám ngồi gặm trái đắng tình yêu (theo tin nhà nước thì ông chính đã đến nẹp mình-còn theo điều tra thì ông chính đã chườn sang Miền tin nào đúng đây giờ, chỉ có ông nhà nước biết)

Tiếp theo chuyện tình KIAI một anh chàng khác đã xách Thom Son vào tận số Mèo để đi một đường 5 viên vào ngực và vào hậu cứt người yêu, rồi sau đó, chàng ta hách xì xăng chề áo xanh và còm Chí Hòa tự quay súng kê vào mồm hôn từ thần đánh « chụt » một phát và a le háp... Tượng thật của chàng, đồ đánh ăn lên thâu thế người yêu... Thế là máu chung tình có dịp đồng quánh trên mặt đất — Đề theo gương người can đảm có dự này, một chàng cảnh Bưu ở trên xứ Bưởi (Biên Hòa) của hiền tình yêu nó vụt, làm sao — tự nhiên nòi diên xách con gái cụ chủ tịch xả ra chợ « Trà giá » rồi rút luôn Rouleau vầy lẹ hai phát..

Tiếp theo tài bản nhanh của chàng Cao Bồi này — một vài vụ làm cam tình yêu xảy ra khiến cho các em choai choai 18 hay hai chục tuổi còm đá dít cha mẹ cái rụp đề đi tố tình với Diêm Đ.

Tướng như thế là tạm ổn, máu tình yêu thôi dâm dè một giấy nhật trình. Nào ngờ, mới đây, một chàng Hòa Hoa Đa

tình khác đã lại trở tài — bản sủng ở Thủ Đức, kết quả sương phụ Thu Thủy bị đạn đi qua miệng trở ra sau ót ngã cái đùng..

Tóm lại, hoa tình yêu đã nở tung trên đầu sủng.. và ở bên kia lục địa ngọn gió ái tình vù vù thổi vào tu viện các vị linh mục sau nhiều năm ép xác, chịu hết nỗi bèn dưng dưng cời áo thầy tu đi cưới vợ... còn nữ tu thì đi đóng xi-la-ma càng ngày càng đông.

Sự kiện này khiến các tờ báo ngoại quốc mỗi ngày bán thêm vài ngàn số. Riêng tại lãnh thổ Da Vàng thì có ông thầy tu (đang đắc đạo) kêu âm lên là « phá hoại vu khống với mục đích bôi nhọ giáo hội », để đáp lời ông, một cụ giám mục ở Tòa Thánh tên Bruno Vihori 58 tuổi đã âm thầm rời Tòa Thánh từ năm 1951 và không quên đem theo một số thực phẩm trị giá hàng ngàn Mỹ Kim (đáng lý số thực phẩm này được tiếp tế cho nạn nhân động đất ở đảo Sicile. Hiện nay Cảnh Sát ở La Mã đã vờ được ông này).

Nghe đến đây thì ông chủ nhiệm Ma Bùn đã ngủ, ngày vang phòng họp-Báo hại ông giám đốc chính trị Ma Cạo phải vất chân lên cò mà chạy đi xin thuốc chống ngủ gặt tại tòa nhà bắt khả hạ viện

mặt trận G. P. M. N. về thành

Đọc báo nhiều khi muốn hét lên vì những tin « sốt sáo » và đôi khi tìm đích cựa quậy được vì thấy những máu cùng me chảy tùm lùm trên mặt giấy. Mới đây, Hôm chủ nhật 6-4-69 là ngày đẹp trời, đi phát phở ông cụ... Mặt tôi trinh sát thấy giòng chữ to tồ **chạy thẳng một leo 8 cột :**

NGÀY MTGPMN TRỞ VỀ..

Tôi hốt hoảng xí cô hồn 8 tí, vồ vội tờ Nhật báo chạy học máu mồm về nhà vừarun vừa đọc. Đọc sôi bọt mep từ cứt : Ngày MTGPMN về thành...

À ra thế, cái ông học thết lo xa này cũng chỉ hốt hoảng mà bốc lăm « La Búc » cộ những mấy thăng yếu tìm chút chơi đỡ buồn, đề rồi sau đó nghe ông g i tnhích và đưa ra những lý do này nọ bằng một viện chứng naung naung như thế này : tôi lại thấy trên một góc cạnh khác : một cuộc đấu cử tự do đối đầu hai thành phần, mặt ở thị thành và mặt từ trong MTGPMN ra. Nhưng người từ MTGPMN ra sẽ « vô ngực » rằng mình đã năm mưa giải nắng. « có công dưới giặc Mỹ v.v. » còn phía ta liệu bằng người từng đắc cử nhờ... vết công ranh, nhờ tới lui thăm viếng dân chia buồn chia vui với họ bằng những bao thơ một ngàn năm trăm v.v... hoặc loại dân biểu nghị sĩ... chánh khách chủ rap hát, chủ nhà thuốc tây, suốt

THỔ TỬ HỒ BI

Chú Thổ đi đời nhà ma, chú chồn lại đâm ra buồn rầu kể ra một điều hơi vô lý vì họ hàng nhà thổ có ăn nhậu gì với nòi giống chú chồn đâu, thế mà, khi chú Thổ ngáp ngáp đợi giờ lâm chung, chồn ta cũng buồn buồn đau xót.

Nếu suy luận cho kỹ thì cũng không có gì đáng thắc mắc, Mặc dầu nhỏ và chồn không cùng một nòi giống, nhưng chúng nó vẫn là những người bạn láng giềng, thường ngày gặp nhau ở khu rừng khe núi, bởi vậy khi thổ chết chồn buồn cũng phải. Chồn khóc vì người bạn láng giềng, vì người bạn cùng chung một.. giới tuyến.

Nhân cái chuyện « Thổ tử hồ bi » này, một vài anh em nhà báo mấy hôm nay đâm ra buồn vì cái chuyện ông Chủ nhiệm nhật báo Tự Do Phạm Việt Tuyên bị Nhà Nước quát cho 4 tháng đi nghỉ mát ở Chí Hòa và một trăm ngàn đồng bạc vạ, vì tội A tòng với ông Nghị sĩ Đạt bồi nhọ cụ ngoại Thành trên mặt báo.

Người ngoài cuộc thắc mắc rằng không biết mấy ông nhà báo buồn vì một ông bạn đồng nghiệp đi nghỉ mát ở chí hòa, hay là buồn vì bản án đối với ông chủ nhiệm báo Tự Do quá nặng?

Có lẽ mấy ông nhà báo buồn vì bản án thì phải, là vì thấy cái gương trước mắt, rồi rét cho cái tương lai u tối của mình, mịy thăng thích lều láo nếu không bị phét mề la bốt thì cũng ừ tở đũa tội rục xương có ngày vì tội giao du mị lỵ các ông các bà bất khả xâm phạm.

Sự thật, ông Nghị sĩ Đạt mới đúng là chánh phạm phải lãnh đủ bản án này mới.. thuận theo lòng người, còn ông chủ bá Tự Do bất quá là một thăng dăng thuê viết mưon mà thôi. Thôi, tới đây xin si tốp, miễn bàn, thêm xất có thể no đòn.

Thật ra mấy anh em nhà báo chỉ buồn (hay sợ cũng thế) vì bản án mà ông Tuyên đang vác trên vai xem chừng nó quá nặng, anh em dù muốn ghé vai gánh giùm cũng dèch được -- Thế nên chỉ biết thổ buồn mà thôi.

Tôi buồn là vì người bạn đồng nghiệp mình bị đại nạn như vậy mà chẳng thấy « con ma nào » tỏ ra buồn rầu thương tiếc? Nhứt là nhựt vị Chủ tịch của hai cái nghiệp đoàn ký giả Nam Việt và Việt Nam dèch dăm có ý kiến gì về vụ này. Chẳng lẽ anh chị em bầu lên ngồi cho có vị đó đề rồi chết ai nấy chịu hay sao ? nếu cứ cái mừng này mà tiến tới thì nghiệp đoàn ký giả và chủ báo chỉ còn một người duy nhất là Anh Hai ?

Riêng Đồ Đừu có gửi tặng ông chủ báo Tự Do một bài thơ như vậy :

«Sử sách rồi đây chép nghìn thu,
Việt Tuyên chủ báo đâu phải ngu,
Mắc chi xía chuyện người thiên hạ ?
Đề chịu lãnh riêng 4 tháng tù,
Nghị sĩ «Đạt» ời có thẩu chẳng ?
Chuyện đời trâu cật ghét trâu oan,
Vi ông người mắc vòng lao lý.
Bây giờ ông liệu phải mần răng ?
Riêng kẻ này đây gọi chút tình,
Tinn thăng viết báo mặt cũng định,
Mong sao bản án tù 4 tháng,
Được xóa ngày mai trước pháp đình (1)
Ký Rả Cùng Đình

(1) Mặc dù tòa đã tuyên phạt ông Phạm Việt. Truyền chủ báo Tự Do, 4 tháng tù ở và 100.000 đồng tiền vạ, nhưng ông còn đang chống án lên Tòa Thượng thẩm.

mặt trận G. P. M. N. về thành

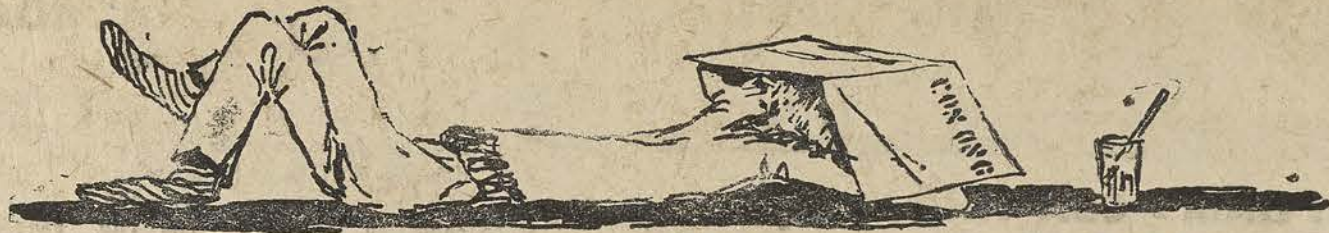
đời cầu an nhân sĩ địa phương v.v... — liệu những ứng cử viên như vậy có đủ sức tranh thắng với họ hay không ?
Nếu phía ta chỉ gồm những loại Ứng cử viên như vậy thì tôi e rằng hình ảnh của những ứng cử viên của ta... hình như thiếu « mặt mồi » và hấp dẫn trước những ứng cử viên mang nhiều yếu tố tâm lý thuận lợi của MT.

Và khi mà Quốc hội đa số là họ thì chuyện gì sẽ xảy ra tiếp ? Một câu hỏi mà bất cứ ai có thể trả lời.

Phải can đảm phóng cái nhìn về tương lai ấy để có những hành động kế hoạch, thích nghi trong hiện tại. Nếu chỉ dựa vào chỗ oan ghét của dân chúng thì thành đối với cộng sản bây giờ đề xây chiến thắng của phe quốc gia trong tương lai là một sự nóng cạn không thể tưởng tượng. Ngày mà MTGPMN về thành cũng là ngày mà MTGPMN sẽ thay đổi toàn diện bộ mặt... rừng rú ác ôn của họ. Người sẽ không còn tìm thấy ở họ hình ảnh mà ta đã trình bày trong quá khứ. Vì vậy ta phải chuyển hướng nỗ lực tuyên truyền của ta để chuẩn bị cho ngày MT NPMN về thành và bắt đầu cuộc đấu tranh chính trị. Cũng như trước viên ảnh ấy, chúng ta phải xây dựng 1 lực lượng chính trị mới, chặt chẽ, thích hợp nora cho cuộc đấu tranh mới, đề đối đầu với những cán bộ

cộng sản hay không nhưng đều do Hà Nội giật giây. Chúng ta phải nghĩ cái ngày ấy chúng sẽ không ngần ngại kê khai lý lịch của những lãnh tụ... sa lóng của chúng ta ra, làm tội-tố cho Pháp năm nào trong khi toàn dân phản kháng chiến và vơ vét tiền bạc của nhân dân bao nhiêu ở đầu v.v...
Vi vậy như đã nói lực lượng chính trị mới của chúng ta phải là một lực lượng dứt khoát ly dị với quá khứ hoen ố, dứt khoát đảo hải những bộ mặt cũ e chề v.v

Chỉ độ hiện hữu và những người quốc gia muốn thắng phải lột xác trước ngày MTGPMN trở về
Hay, muốn thắng Cộng ta phải « lột xác » ông lý sự cũn hay làm — Tuy tôi khuyên ông nên dứt khoát với cái quá khứ, dứt khoát đảo hải những bản mặt cũ e chề... Nói là khuyên chơ nó oai — Thực ra ông đã sửa soạn quá kỹ rồi. Tôi biết ông chống Cộng hung hãn nhất nước, ông cũng là người dăm dứt khoát đừ vãng... ngay từ bây giờ ông có thể biến ngang xé rào « mặt đâm » trước với cái gọi là MTGP đã mai kia, một nọ còn có tí đất mà cầm đầu chứ — thôi thành tích của ông lớn lắm rồi, tôi biết ngày xưa bố ông không hề làm « tay sai » cho Pháp. Thế nên ngày nay ông mới dăm dợn mình để đem kính dâng cho kẻ thù -- yêu chí ông sẽ có một chỗ chơm nhất.

CẢ KÊ DÊ NGÔNG

LẠI PHẢI ĐỐI THOẠI VỚI ÔNG CHỦ TỊCH HỘI VĂN NGHỆ SĨ QUÂN ĐỘI

Nếu không có lá thư của ông chủ tịch gửi cho các hội viên, thì tôi đã chấm dứt câu chuyện này từ... khuya. Vì đâu có thơm tho gì, mà khai ra cho cả thiên hạ cùng ngửi. Nhưng lá thư của ông chủ tịch đã trách tôi nhiều điều, mà khi cầm tới cây viết, ý nghĩ đầu tiên tới với tôi là phải trả lời ông.

Tôi xin nói ngay rằng, hai bài liên tiếp tôi viết trên tuần báo Con Ong, với rất nhiều thiện ý. Nếu không có hai bài của tôi, thì cả làng, cả nước, chẳng có ai biết tới, là ở cái xứ Giao Chỉ này còn có một hội, được gọi tên là Hội Văn Nghệ Sĩ quân đội. Tôi đã giúp cho Hội ta được sự có mặt, được hưởng ánh sáng mặt trời, không mang tiếng là một hội « hữu danh vô thực ».

Cách đây vài hôm, khi ngồi uống cà phê ở quán Máy Hồng dưới Cẩn thơ, tôi gặp Dương-Nghiêm-Mậu, Phó Tổng Thư ký của Hội. Mậu bảo tôi:

—Mày trách các ông ở trong Ban Chấp Hành của Hội ta làm chi. Chính tao là người ở trong Ban chấp Hành, mà từ ngày bầu ra đến nay, đã hai năm rồi mà mày gặp ông chủ tịch được có hai lần. Như vậy thì hoạt động thế mẹ nào được.

Tôi cũng cho Mậu biết mục đích của tôi viết bài chỉ trích các ông, để các ông cho thêm tí dầu, tí nhớt vào mấy cái bánh xe rỉ sét. Cho chạy lên một tí. Vì tôi tiếc lắm... Ở cái thế chiến đấu bằng chiến tranh chính trị, năm trong tay được cả mấy trăm văn nghệ sĩ mặc quần áo ka ki, mà không tận dụng khả năng, thì chẳng khác gì một đũa tre nứt, cầm trong tay một viên ngọc quý, mang buồng tung, bỏ vãi, như một hòn bi, hòn đá.

Tôi không có một ý nghĩ nào, tự kiêu, tự đại, coi văn nghệ sĩ là những viên ngọc. Nhưng tôi nghĩ rằng, Nhà Nước nên quý trọng văn nghệ sĩ. Muốn có một bác sĩ, một kỹ sư, ngay cả đến một nhà bác học, Nhà Nước chỉ cần bỏ tiền ra, kiếm một sinh viên nào không tới lắm, cấp cho một học bổng, để theo đuổi việc học. Nhà nước sẽ có bác sĩ, kỹ sư. Nhưng nếu Nhà Nước muốn có một văn nghệ sĩ, thì dù bỏ ra bao nhiêu tiền, dùng đủ cả quỹ đen, quỹ đỏ, cũng không thể đào tạo nổi một người Văn Nghệ Sĩ.

Vậy mà ông Chủ tịch có ở trong hội, tới vài trăm Văn Nghệ Sĩ. Thôi thì tôi cũng phục thiện, gọi tất cả các cán bộ Tâm Lý Chiến là Văn Nghệ sĩ, như ông Chủ tịch đã khuyến cáo tôi. Với vài trăm Văn Nghệ sĩ, Hội ta đã làm được những gì? Đặt câu hỏi đó rồi câu trả lời chỉ là một con số không to bỏ. Thú thực với ông Chủ tịch là tôi tiếc, tôi tiếc lắm. Tôi và rất nhiều bằng hữu, cứ nghĩ rằng, chúng mình lập Hội để chơi, để mưu cầu một mục đích riêng tư nào, hay cao hơn nữa để mưu đồ một ghế ngồi chính trị hay hành chánh với ý nghĩ đầy tư tưởng cầu an.

Trong lần đối thoại này, tôi gọi tên ông chủ tịch là Chủ tịch Hội Văn Nghệ sĩ Quân đội. Không dám gọi bằng cái tên Đảng trưởng Văn Nghệ Ka ki. Vì tôi biết, ông Chủ tịch là một người nghiêm túc, không thích chuyện cợt đùa. Trong công người văn nghệ sĩ, còn có một ông gì lớn lắm, chất nghệ sĩ chỉ bằng bạc, mà cái chất kia thì ví đại bao la, bao trùm cả nhật nguyệt. Tiếng Việt Nam vẫn thiếu ngữ vựng chính xác. Một ông lớn Giao Chỉ đã dạy

như vậy. Thôi thì cái ngữ vựng sẵn có, tôi cứ việc dùng, làm thêm ngữ vựng nữa làm gì.

Khi nào người ta yêu lắm, thì mới gọi nhau bằng biệt hiệu. Mấy thằng viết báo Con Ong chúng tôi, là những thằng thích đặt tên cho người. Ông sáu Lèo, đã có một dao, được chúng tôi gọi là Chánh Đảng Dùi Cui. Những tiếng Tướng Râu kẽm, ông già gân v... đều được chúng tôi dùng, cho tới khi Nhà Nước ra lệnh cấm. Nhà Nước cấm, vì nhà nước không có tinh thần nghệ sĩ.

Chắc ông chủ tịch có đọc truyện Tam Quốc. Tác giả Tam quốc chỉ diễn nghĩa bao giờ cũng có một lòng kính trọng đặc biệt với ba nhân vật Lưu Bị, Gia cát Lượng và Quan Vũ. Bởi vậy, từ đầu cuốn truyện cho tới hết, không bao giờ tác giả gọi đích danh. Lúc nào cũng gọi bằng tên Huyền Đức, Khổng Minh và Quan Công hay Văn Trường. Chúng tôi tôi cũng vậy. Khi người nào được chúng tôi gọi bằng cái tên ưu ái, là chúng tôi yêu lắm, thương lắm. Tới bây giờ, tôi gọi thẳng chức của ông, Chủ tịch Hội Văn Nghệ Sĩ quân đội, là tôi đã bớt yêu ông đi nhiều lắm. Xin ông Chủ tịch cũng thứ lỗi cho tôi.

Trong lá thư gửi các bạn Hội viên, ông viết:

Gần đây, một tuần báo ở Thủ đô, trong hai số liên tiếp, đã có bài phê bình hoạt động của Hội Văn Nghệ sĩ quân đội chúng ta. Bài báo được viết với giọng châm biếm, đùa cợt, không mang tính cách phê bình xây dựng đúng đắn, trái lại tỏ ra vừa hằn học, vừa khiếm nhã và đã có nhiều chỗ sai lầm.

Phê bình đúng bản, chỉ trích đúng thì đó là lời thanh nghị, chỉ trích sai mà lời lẽ lại khiếm nhã, lấy có làm không, lấy không làm có, thì người viết không khỏi bị coi là có ác ý.

Do thế, Ban Chấp Hành của Hội đã không lên tiếng thương xót, trả lời. Tuy nhiên, để tránh những ngộ nhận cho các hội viên ở xa, tôi xin nêu ra những điểm sai lầm của tác giả bài báo.

Và ông đã nêu ra tới những... sáu cái sai lầm. Trong số báo sau, tôi xin trả lời ông từng điểm sai lầm một. Với bài này, tôi chỉ muốn cải chính « cái được gọi là » ác ý, để kê lễ với ông Chủ tịch một chút công lao.

(Tiện đây, tôi cũng xin có vài lời xin lỗi anh Song Ngọc. Chuyện của anh và Nguyễn Văn Đông, thực tình là tôi không biết. Nếu chuyện mà anh nói trong điện thoại là chuyện thật, tôi sẽ sẵn sàng đứng về phía anh, dùng phương tiện mà tôi sẵn có, để bênh vực anh. Tôi viết về anh, chỉ vì căn cứ vào một lá thư đã được đăng báo, nhờ ông chủ tịch Hội của chúng mình đứng lên làm UThant giải quyết dùm những điều rắc rối.)

Tôi trở lại việc đối thoại với ông Chủ tịch. Tôi hằn học với Hội Văn Nghệ sĩ Quân đội thì tôi ăn được cái giải gì... Cuối lá thư ông chủ tịch không quên một vài lời Luân lý giáo khoa thư: Đã kích là việc khó, và việc nói đúng, nói phải, nói xây dựng, nói sao cho hữu ích, bao giờ cũng cần thiết và quý giá hơn những luận điệu hằn học, hấp tấp, hồ đồ chứa ác ý.

Nghĩa là từ đầu đến cuối, lúc nào ông cũng cho rằng tôi có nhiều ác ý. Tôi xin cải chính lại một lần nữa.

Tôi có rất nhiều thiện ý. Vì tôi nhận thấy nhiều việc mà Hội ta đã bỏ qua không làm. Để cho tới khi Bộ Thông Tin làm thì thật è mặt. Bởi vậy, tôi mới nói.

Những bài ca về lính mà một anh kếp về tiền mùa may ở sân khấu, ở ti vi, những bà;

ca về lính ấy, ông chủ tịch nghĩ thế nào?... Tôi là một thằng lính già, thú thực là tôi rất không bằng lòng. Tôi không là chủ tịch Hội Văn Nghệ Sĩ quân đội, nên tôi không thể gửi một tư vấn tới Bộ Thông tin, để nghị cấm những bài ca đó. Cứ mỗi lần nghe « Hoa dù lạc lối », « Một trăm phần trăm » v.v... rồi nhìn cái thân hình ướn ẹo của anh chàng ca sĩ về tiền ấy, tôi lại thờ dài, Chắc đọc mấy giòng này) ông chủ tịch lại nhắc lại một lời nói trong lá thư: Hội của ta không phải là một Hội lo việc chấn hưng đạo đức, cá nhân ai chịu trách nhiệm về tư tưởng và hành động của họ... Như vậy thì tôi đành chào, chịu thua.

Những truyện ngắn, truyện dài, viết ở trên các báo, cũng mang nhiều tính chất đáng để cho Hội ta phản đối.

Các nhà văn thời tiền chiến, thường chonhân vật của mình, lúc thất tình thì... đi tu, Còn các nhà văn hôm nay, bây giờ, muốn cho hợp thời trang, thường tả những mối tình ra rít, rồi khi chàng và nàng bỏ nhau, chàng liền kiếm một lối thoát đẹp nhất là... đi lính. Cứ làm như quân đội là cái thùng rác. Cứ làm như chiến sĩ của quân đội Việt Nam chỉ gồm có những chàng thất tình những nàng bị chông chênh...

Những tác phẩm viết về quân đội, tác giả thường không phải là văn nghệ sĩ quân đội. Như vậy thì thử hỏi làm sao phản ảnh được đúng cuộc sống của hơn nửa triệu thanh niên hiện nay đang bóp cò súng. Tôi rất đau buồn thấy một đơn vị nọ, đã tặng huy chương cho ba ký giả dân sự về phóng sự chiến trường. Hai người ở Đài Phát Thanh và một người ở Nhật Báo Chính luận. Chuyện đó thì ông Chủ tịch Hội Văn Nghệ Sĩ Quân đội nghĩ sao?...

Hội của chúng ta được lập nên là để lo cho văn nghệ sĩ Quân đội. Mà văn nghệ sĩ quân đội đã được đãi ngộ xứng đáng chưa?...

Ông chủ tịch thử đếm lại coi, trong tờ báo Khởi Hành, tờ báo của hội chúng ta, có bao nhiêu người viết, trong lúc chúng ta có cả hàng trăm hội viên?... Rất nhiều chuyện lục đục giữa anh em, chỉ mong ông chủ tịch đứng lên làm U Thant, giảng hòa cho cái không khí nó êm dịu lại một tí, nhưng càng ngày càng chia rẽ thêm. Vậy thì tôi tự hỏi: Hội chúng ta đã làm được những gì?...

Và chúng tôi, những thằng gia nhập Hội Văn Nghệ sĩ quân đội, đã được hưởng những gì?...

Tôi mong rằng những lời đối thoại của tôi, là đối thoại với ông nhạc sĩ cố nặng, tác giả những bài ca sáng giá như Bến Cù, Lữ chuyển đò... chứ không phải đối thoại với một ông... đại tá.

KỶ SAU : ĐỐI THOẠI VỀ SÁU ĐIỂM SAI LẦM.

ai là phạm tăng ?

cuồng sinh

Trên phụ trang Chủ Nhật của Nhật Báo Đuốc Nhà Nam tuần rồi, ông Sao Biển có viết một bài về Phạm Tăng rất thâm thúy. Đọc xong bài đó ai cũng biết Phạm Tăng là ai ? Là quân sư của Hạng Võ, là một bậc trí giả thương thông thiên văn, hạ thông địa lý... chỉ thiếu một cái là "trung thông nhân sự". Vì muốn chống lại bạo chúa nhà Tần, (mà lại ủng hộ quân phiệt Hạng Võ. Dĩ độc trị độc. Nước cờ của Phạm Tăng thật rất cao cường. Tuy nhiên, tác giả vẫn chê Phạm Tăng rất kỹ. Ông muốn nói kẻ thức giả phải yêu chuộng hòa bình, và không thể tán trợ chiến tranh. Tôi tán thành quan điểm của ông Sao Biển trên quan điểm nhân đạo đó.

Nhưng sau khi đã hiểu rõ Phạm Tăng là ai, tôi còn muốn biết "Ai là Phạm Tăng" giữa cuộc đời này ?

Thật ra thì ai cũng dự biết rồi. Tác giả, dù lý luận vòng quanh thế giới vẫn cứ nhét vào được các câu sáo ngữ

những sáo ngữ đã có nhân biểu

trình tòa.

Có thể, người đọc muốn hiểu cách khác. Chẳng hạn, tác giả muốn dùng các từ ngữ thời sự lồng vào câu chuyện xưa cho người trần tục dễ hiểu hơn một chút. Thâm thúy tuyệt.

Sự thế đất nước bây giờ không phải chỉ có một Phạm Tăng mà rất nhiều phạm Tăng. Đây là mẫu người hữu tài vô hạnh. Nhưng nếu ông đem Phạm Tăng mà so sánh với người đó thì tôi nghĩ cũng quá đáng. Đọc kỹ "Tây Hán chí" ai cũng phải nhận thấy Phạm Tăng có tài mà không có thời. Đó là trường hợp của Tào Tháo, Chu-Du, Khổng Minh Khương Duy, v.v... Dù có chính nghĩa hay không thì họ đều có tài.

Trộm cướp, âm

sát lung tung. Kinh tế trầm trệ. Mặc dù, thặng lớn về quân sự, uy tín quốc tế ngày một gia tăng mà con đường tiến thủ của dân tộc có tiến thêm được bước nào đâu ? Sau Tết Mậu Thân, lòng dân phần nộ cộng sản bạo tàn, Tổng thống nói : "Cái gì có thể làm tốt hơn cho tổ quốc cho đồng bào, tôi làm". Thật tình, Tổng thống rất muốn làm nhưng than ôi ! thiên hạ đã làm gì để thực hiện thiện chí

của Tổng Thống ? Dân rười tái béo, những người chống cộng hằng say suốt mười mấy năm trước, bây giờ sinh ra ngo ngân, Tam Hiệp, Túc trung nhận bom đạn của địch tội bởi.

Nước ta đang tiến trên đường dân chủ chống gai. Tôi muốn Miền Nam nước Việt có một lãnh tụ độc tài. Độc tài không phải là bạo chúa. Kẻ độc tài (dictateur) là người có tài năng xuất chúng, đức độ phi phạm. Họ đem cái cương quyết để bắt ép bọn ngu dân bảo thủ, tham lợi phải từ bỏ quyền lợi riêng để phục vụ tổ quốc. Sống với họ thì dân cực lắm nhưng lại rất kiêu hãnh, vinh quang. Mẫu người độc tài là Hitler, De Gaulle, Franco, Tito. Ai đã coi cuốn phim Jugement de Nuremberg đều phải nghe anh trạng sư Đức nói trước tòa : " — Trước lương tâm nhân loại, tôi đả đag ý cho quý tòa kết án Hitler. Nhưng trên cương vị một công dân Đức, tôi xin nói thật là nước Đức không thể thiếu Hitler được... Thiếu ông ta thì các Ngài có coi đất nước tôi ra gì đâu ? " ! Ôi chao vì quá thiết tha dân chủ mà phải bênh vực cho độc tài. Thế thì còn gì đau đớn cho bằng. Bởi ít nhất bọn này còn biết làm cho tổ quốc Vinh quang. Chỉ có một người độc tài mới diệt hết bọn tham nhũng, bẻ phái, kỳ thị đang biến hóa cơ thể miền Nam mang bệnh giang mai. Đã mắc bệnh giang mai thì phải có thạch tín, mà tiền mới khỏi được. Đến như ai vẫn bảo Ngô đình Diệm là độc tài là vô tình suy tôn ông ta lên nữa. Ông ta chỉ là một bạo chúa (tyran). Bạo chúa là kẻ bất tài. Sở dĩ, bạo chúa và độc tài được coi như nhau vì cả hai đều thành lập uy quyền trên bạo lực.

Dân Việt Nam, 20 năm đau đớn vì chiến tranh, nay làm sao còn chịu nổi bạo lực? Không. Muốn diệt căn bệnh quá sâu vào xương tủy thì đành phải chịu giải phẫu. Đau lắm. Đau lắm? Nhưng thà chịu đau mà khỏi chết. Hay chịu đau cho con cháu chúng ta có thể lớn lên.

Chứ như kẻ có tài như Phạm Tăng. Không Minh thì dù có ở mãi, tít trong rừng sâu, dân miền Bắc thương thì dân lời đầu ra và rước lên ngồi để thờ. Dân Việt Nam không ngu, vì không ngu nên nó già vờ ngu để khỏi hóa thành thặng ngọc.

trạng đờp

CUỘC RA ĐÁ

(Đờp nhận được lá thư một người bạn chửi bới ghê quá, đại ý như sau :)

Chống Cộng mà nghèo hơn Cộng Sản,
Lại thêm ông Tư Bản khinh khi !
Quốc gia như chú đờp gì ?
Ngần ngờ vụng dại ngu si là mày !

Chống Cộng mà hai tay yếu quá,
Mày làm sao bẻ tạ quan to.
Tiền nông hồ để ai cho,
Công danh tự nó nó bỏ đến sao ?

Chống Cộng để cao Tư Bản,
Là con ơi khôn nạn đầy con,
Là con dốt học máu mồm,
Cái gì họ thổi bốc thơm mới tài !

Chống Cộng con cứ dài mồm chửi,
Những lời danh phong hủi nhớp nhơ,
Chạy theo Chủ Nghĩa Sủa Bơ,
Thời nào cũng giết vắc cờ bưng mâm.

Chống Cộng mà tổ quân tham nhũng,
Chưa giết mày chúng cũng còn ngu,
Ít ra mày cũng rú tù,
Hoặc là chúng khện bỏ bu mày rồi !

Chống Cộng mà cao bồi đi điếm,
Cờ bạc và thuốc phiện lại chề,
Mày là một gã nhà quê,
Ở đây không dám đả mề là làm ?

Chống Cộng mà không mần bời bời,
Thì con ơi, ăn hút ai cho,
Con mềm bát xuống bở nhừ,
Cứng lên con xác như vờ đừng than !

Chống Cộng mà cả gan chống thật,
Con võ mầy võ mặt con ra.
Chết thì háp cháo lá đa,
Sống, con đờp kỹ tương cà hơn sưa !

Chống Cộng con ít xa con đại,
Con đại vì con đạt ngưu si,
Quốc gia như chú đờp gì,
Cuộc ra toàn đá đờp thì gãy răng !

kha khá làm vốn rồi tui sẽ rút lui về buôn bợn và kiếm một thằng chồng Việt chớ !

ÔNG L, MỘT CÔNG CHỨC BẠC TRUNG

— Mấy anh nhà báo chỉ được cái câu khách. Hề cứ vụ tình tội nào có tí lừa, tí máu vô là các anh làm tùm tùm lên. Mà của đáng tội. không coi thì ầm ừc. Nhất là bà xã nhà tôi, bà xem tờ báo nào điều tra tí mí ly kỳ hấp dẫn là bà bắt mua bằng được, ngày nào bà cũng coi thật sớm xem vụ đó tới đâu rồi. Xong xuôi bà mới lo săn sóc cho bầy trẻ. Trong vụ này, tôi thấy cả hai vợ chồng đáng thương. Đáng ghét là thằng cha ngoại kiều ở đầu xia vô làm tan nát gia đình người ta !

ANH P. THỢ SỬA XE GẮN MÁY

— Phải tay tôi ý ! Tôi không đại gì thật vợ mình để rồi mình phải đi trốn chui trốn nhủi, còn cái thằng Phú kia nó được đã đời rồi nó đứng ngoài cười khì khì ! không được ! nếu đã định ác thua đủ là tôi sẽ ăn thua đủ với thằng kiển đó. Tôi sẽ kiếm nó bằng được, xia cho nó một nhát rồi tới đầu thì tới. Ông Thiệu tá Hô bần chết ông Lãng còn có hai tháng tù treo, huống chi là mình "sói" một thằng ngoại kiều, không lẽ qua tay người Việt lái nữ nặng tay với người Việt à ?

CÔ Đ. T. M. NỮ SINH TRẦN HƯNG ĐẠO

— Ưông quá ! em và các bạn trong lớp đều thấy tiếc cho bà Kim Anh. Học hành giỏi giang, đồ đạt như thế, mà lại lỡ lầm để phí cả cuộc đời, đến chết rồi cũng còn bị dư luận chế cười. Cho là bà Kim Anh sống với ông Chính không có hạnh phúc đi, bà ta vẫn có thể kiếm một người đàn ông Việt khác, tội gì phải đi với ngoại kiều. Bộ đảng ông con trai Việt chết hết rồi sao? Ôi chỉ nghĩ đến cái chuyện đi cạnh một gã ngoại kiều mà bị đồng bào ném vào mình những cái nhìn khinh bỉ, là bọn em đổ mắt muốn chui xuống đất rồi. Chẳng gì mình cũng là con cháu Hai Bà trung, không làm được việc lớn thì cũng phải giữ cho xứng đáng chứ. Nếu có ý định "bắt bớ" với ngoại kiều hay làm vợ ngoại kiều, thì chẳng thà xé sách ngay từ bây giờ về nhà nầm chơi cho xong. Chứ đi vào con đường đó thì học hành làm gì, thì cứ làm gì ? Làm bà "me" à ?

HẠ SĨ X., VỪA TỪ TIỀN TUYẾN TRỞ VỀ

— Lắm chuyện vợ vin ! Cái chết của một cụ đàn bà "vọng ngoại" có đéch gì mà phải làm to chuyện thế ? Mỗi ngày, ở ngoài mặt trận, biết bao anh em chúng tôi đã máu đổ các anh có biết không ? Sao không làm to chuyện lên đùm đi ?

nói láo mà chơi

đur âm của 1 vụ án giết vợ

Tuần vừa qua, cả Saigon xôn xao bàn ra tán vô về cái vụ « nữ được sĩ Kim Anh bị ông chồng là Đặng Văn Chính xách súng M-14 bắn toác ngực ». Có người nói đây là vụ án tình (nếu là tình thì nhất định phải là tình tam giác rồi). Có người lại bảo ông chồng giết vợ vì tiền (cái lý do này xem chừng không vững lắm). Về cái vụ bà vợ... cầm súng lên đầu ông chồng, người ta đồn tại ông chồng hư máy, ông chồng không phát xia được tí nào, ông chồng không biết cương vợ, trong khi đó bà vợ lại là một cô gái chơi, cây nhót, cây pưng pưng, do vậy mà... ở đời chỉ có thể mà thôi !

Tuy nhiên có một điều cả làng đều quả quyết : đó là bà vợ đã chế đồ lè can để đi xài đồ ngoại hóa, cũng như hút thuốc lá Cam lẹ không ngon, phải là xì gà chính cống Ma-ni-la kia. Ông chồng đã nổi cơn điên có lẽ vì không chịu nổi bà vợ cứ ngấm nga mĩm câu « vọng ngoại nhân hề thiên nhất phương », và vì thế mà... pãng !

Thấy vụ này ly kỳ hấp dẫn, Súc Voi đã đi một vòng bùng binh Saigon để thu thập cảm tưởng của các tầng lớp dân chúng, và kết kết quả ra sau xin chiềng lạng cái tiếng nước :

BÁC TƯ XÍCH LỒ

— Chu chơa ! Cái thằng chồng đó ngu thấy bà, bản làm chi ? Ở cái đất Saigon này mà cứ mỗi con mụ đàn bà « đi » với ngoại kiều lại mỗi bản, thì làm chớ gì ra còn đàn bà để sống với đàn ông người mình, hà cậu ? Tui đập xích lồ cà rà mỗi ngày, tui biết quá mà ! Cái nước mình nó loạn quá lắm rồi, cậu ơi !

EM SUZANINE, CHIÊU ĐÃI VIÊN

— Ôi dào ! Con mẹ chết là đáng đời ! Chẳng thà như tui em, hoàn cảnh bố bước học hạnh dốt nát, mới phải nhảm mắt đi bán bar, nhảm mắt bắt "bờ" với mấy thằng Mèo, mấy thằng ngoại kiều. Chớ còn me, đi tây đi tàu học, có bằng nọ bằng kia mà cũng "đzay",

thì thằng chồng nó bắn là phải rồi, còn oan ức nỗi gì ?

MỘT NHÀ NHO LÃO THÀNH

— Phong hóa suy rồi! thật không ngờ cái cảnh tang thương lại diễn ra mau chóng đến như vậy? nhưng sách có câu "thượng bất chính, hạ tắc loạn", những kẻ tay to mặt lớn, cầm cân nảy mực còn không ra sao, trách chi mỗi ngày trong xã hội xảy ra biết bao vụ trộm đạo, sát nhân, trai trốn chú, gái lộn chồng?

BÀ BA BÁN CHE ĐẬU

Ghê quá ông ơi ! Đàn ông gì mà ghen ghê gớm thế ! Không thương nhau nữa thì thôi, ai về nhà nấy, chứ việc gì phải bắt nhau ? Tôi nghiệp cái bà được sĩ đó quá ông nhỉ ! nhưng chẳng qua cũng tại mấy người giàu tiền lắm của, no cơm rưng mỡ nên sinh ra làm chuyện. Chớ như tui đây tôi ngày gánh chè đi bán quần quật mà còn chưa đủ ăn, thì giờ đâu mà lộn xộn nữa hả ông ?

MỘT VỤ TỬ SĨ

— Lay chúa ! Con chiến Đặng Văn Chính đã phạm tội ác vì quên mất lời răn của chúa « khi con bị kẻ thù tát con hãy chìa nốt má bên kia ra ! »

MỘT NHÀ SƯ

Nam mô a di đà Phật ! Sự việc này càng cho thấy rõ "tu là cõi phúc, tình là gãy oan !"

CÔ SÁU T., MỘT « ME » ĐẠI HÂN

Cái mụ được sĩ đó thiệt kỳ dới ! Có được thằng chồng Việt là phước rồi, mà ông Chính đó thương vợ cũng mình đầy chớ, còn muốn gì nữa ? Chỉ có bọn tui kiếm chồng Việt không ra nên mới phải chịu nhục nhã đi làm « me », chớ nếu gặp được người Việt nào thành thực thương mình và bao bọc được cho mình là tui đã dứt thẳng chồng Đại Hân này liền. Mà mình làm gì có hi vọng ăn đời ở kiếp với thằng ngoại kiều ? Mai đây hòa bình, chúng nó cấp đit về nước, hông lẽ mình bỏ ông bà tổ tiên đi theo chúng nó à ? Tôi nói thực, tui cũng không làm « me » lâu nữa đâu, tại có « mồi » của chúng nó một mớ tiền

NÀ CẦU
cầm trống

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

MỘT CÁI ĐẢNG CỦA TỔNG THỐNG

Từ ngày chí sĩ Ngô đình Diệm mặc sơ mi Tô Bia nằm yên dưới lòng đất xã Phú Nhuận — Không được nằm dưới lòng đất nghĩa trang Mạc đình Chi vì chí sĩ chưa phải là liệt sĩ, âu cũng là niềm mừng cho linh hồn chí sĩ — không khí chánh trị ở Giao Chỉ tanh nồng một mùi để ky, tranh chấp xôi thịt. Bởi đảng đảng đông khối quá Khối đồng tự do mọc lên như nấm ăn mây ấy. Một người ra lập nội các, cả lòng nhao nhao đòi... ghế. Nội các chỉ có một số ghế, số ghế đó quá ít cho mỗi đảng một chiếc. Mà đảng nào cũng đòi ghế Tổng Trưởng. Mới sinh ra một sự đối lập ra rít.

Đối tượng đề đối lập là... chia rẽ địa phương, Mệ kiếp, cái chiêu bài này cả lo thất thểu đến chửi nời Nội các chánh phủ ví như một đội tức cầu. Có «giơ» đồng đội đá mới hay. Muốn chọn tuyên thủ, người thủ quân phải biết chân biết cẳng tuyên thủ. Muốn biết chân biết cẳng lại đòi hỏi một sự giao du kỹ lưỡng. Bằng không cứ tuyên theo cái tiêu chuẩn Nam vài mạng. Bắc vài mạng Trung vài mạng, thiếu số vài mạng thì đội tức cầu chỉ là sự vá vúi, ông đánh đầu, ông đá bằng... tự do l vạy đứng trách ông X, ông Y lập nội các chỉ mời toàn người ở địa phương các ông hay người thân các ông.

Nội các chính phủ từ mấy niên trời nay toàn là sự vá vúi. Thủ Tướng Trần văn Hương đã nhận xét về hiện nhân tài xứ sở này thật đúng, khi ông nói : « Đi chợ mua cá không có đành mua tôm ». Mà một dân tộc chỉ vươn mình nổi khi có một chánh phủ hợp nhất tự tướng, hành động và « được » phục vụ dân chúng, ít nhất khoảng thời gian là năm sáu năm. Như thế mới hy vọng làm được cái gì cho dân. Chứ ngồi chưa nóng, đất đã lo bị bắt thì có là thánh cũng tho. Mà Lai Á, từ ngày giành lại độc lập tới nay, chưa có thủ tướng nào thay thủ tướng Abdul Rahman cả. Một dân tộc nhược tiểu vừa giành quyền tự quyết lại chậm tiến như con rùa bò càng cần phải có một chính phủ lãnh đạo quốc dân dài hạn. Và những cái rồn dân chủ ở quốc hội nên phân nào thời cái sự bất tín nhiệm của chánh phủ hành. Người làm đến có, chỉ có kẻ phá thời thì đưa thân kinh bang tế thế cũng hóa thành dưa tre hạng bét.

Sở dĩ, Giao Chỉ khôn khéo của chúng ta cứ thay đổi nội các xoắn xoạch và nội các lại luôn luôn « cá hóa tôm » chỉ vì Giao Chỉ chưa có Chính phủ của một chánh đảng. Thủ lãnh của đảng nào nắm chính quyền, người đó sẽ lập nội các gồm toàn người thuộc đảng mình. Nội các đó, bắt buộc sẽ ăn «giơ» mí nhau. Anh nào không bằng lòng ganh tị thì đối lập đi. Đối lập bốn hoặc tám năm. Dân phục anh đó, sẽ bầu anh đó làm tổng thống để anh ta lại chỉ định người của đảng anh ta lập nội các. Như vậy chánh phủ mới tin chắc mình có khoảng thời gian dài hạn khỏi bị đem ra làm trò cười.

Do lẽ đó, Nà Cầu, kẻ thích bắt chó chứ không thích nói chuyện chánh trị — sợ mình quá yếu — hay tin Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu sắp sửa trình diện quốc dân l cái đảng do ông lãnh đạo, bèn mừng lắm. Rồi đây, nước ta sẽ chỉ còn hai đảng thôi, Nà Cầu sẽ phát tài đến đít rồi. Đảng đối lập sẽ thuê Nà Cầu viết báo đối lập, Đảng chính quyền sẽ dúi tiền cho Nà Cầu để Nà Cầu đối lập vừa vừa, đối lập con nai hay đối lập phân phé. Nà Cầu lãnh lương của hai đảng. Mừng là vậy đó. Dân chúng hãy đối rạch khò sớ, cứ đến nhờ đảng đối lập chửi bới đảng chánh quyền. Đảng chính quyền cấu sừng bò bèn làm cho dân hết đối rạch khò sớ để bắt đảng đối lập cầm miệng lại. Mừng là vậy đó.

Một cái đảng của Tổng Thống, Nà Cầu mong nó sớm ra đi.

CÁC LÃNH TỰ ĐẢNG PHÁI GIAO CHỈ SỬA SOẠN ĐÒI NGHỀ

Giao Chỉ sẽ chỉ còn lưỡng đảng. Nền đảng phái lem nhem con cắc kè sắp đi giữa hoàng hôn. Những lãnh tụ khí khái xằng và uy tín cột một, nếu không muốn gia nhập đảng của Tổng thống cũng chẳng muốn gia nhập đảng đối lập, bắt buộc phải đòi nghề. Những nhân vật sau đây đã có nghề... dưỡng lão :

VŨ HỒNG KHANH : Bán trà tàu và sản xuất mỡ chà đầu rồi đổ vào lọ phát mại ở Hòa Hưng cùng các môn lật vạt mí lý bà vợ dầy da...

PHẠM THÁI (Việt Quốc) : Đang đi làm thầu khoán.

BÙI XUÂN GIAO (Việt Quốc dạy Anh văn cho thiên hạ đi làm bồi Mèo.

ĐẶNG VĂN SUNG (Đại Việt quan lại) : Có lương nghị sĩ và chủ báo — ngồi — chơi — xoi — nước.

In nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon
Quản Nhiệm : NGUYỄN-VĂN-MINH

HOÀNG CƠ BÌNH : Có nghề bịt răng vàng và bắt sâu răng.

CÔ VĂN HAI : Lương dân biểu thời cụ Diệm còn dư, dù đã đốt một ít cho nhật báo Xã Hội nhân bản.

TÔN THẤT THIỆN : Hiện mần nghề bầu cái lương.

NGUYỄN HÒA HIỆP : Năm nhà đọc sách ăn chay trường.

NGUYỄN GIA HIỂN, Hết thời thì lại về quét nhà thờ hay phục dịch đạo sĩ Nguyễn quang Lâm.

HÀ THỨC KÝ : Làm trưởng phái bộ Giao Chỉ đi rải độc ngoại quốc một quần là đủ rồi.

PHAN BÁ CẨM : Về Hòa Hảo đọc thơ đức thầy cho đỡ buồn.

PHAN QUANG ĐÁN : Có nghề đeo ống nghe ngược. Đỡ eo.

Phạm Huy Cơ : Tranh thủ mí lý bệnh nhân.

Hoàng Cơ Thụy : Rồi rồi đình thàng của danh vọng là đại sư nước Lào.

Vân vân. Kể hết các lãnh tụ có nghề môn, sợ đọc giả khốc chết lên được. Những lãnh tụ không có cái nghề con mẹ gì cả, sẽ kiếm các nghề sau đây.

- Bán khô mề nướng.
- Bán nước mía.
- Bán bồ viên.
- Bán bánh cuốn.
- Bán thịt bò khô.
- Bán thuốc : sâu răng trên ô tô buýt.
- Bán thuốc chơi lâu ở Kim Sơn.
- Chạy đồ Mèo.
- Đi đánh giầy.
- Đi biểu tình, xuống đường mướn.
- Làm lơ xe đồ.
- Đứng bến.
- Đi gánh nước mướn.
- Chở Honda lính Mèo.
- Làm ma cô, đi dực.

Vân vân., Thưa quý cụ, những lãnh tụ đảng phái ở Giao Chỉ mà khi hết nghề đảng chỉ đủ khả năng làm mười lăm nghề kể trên, đã từng đòi lãnh đạo dân tộc thì có bỏ bỏ cái dân tộc này không có chứ. Nà Cầu hy vọng rằng, trong hai đảng đối lập và chính quyền sẽ không có những tốp đảng viên chỉ đủ khả năng làm lơ xe đồ hay làm đi dực. Được thế, quốc dân mới tin tưởng vào chính đảng.

Ê KÍP CON ONG CHIA ĐÔI LỰC LƯỢNG CHO HAI ĐẢNG

Tuần báo Con Ong do Thương Sinh và Minh Võ thay phiên nhau lãnh đạo, nhân dịp này, sẽ chia đôi lực lượng.

LỰC LƯỢNG THƯƠNG SINH

Thương Sinh
Thập Nguyên
Nà Cầu
Bếp Nhỏ
Dê Húc Càn
Hím, Bó 69

LỰC LƯỢNG MINH VÕ

Minh Võ
Người Họ Trần
Sức Voi
Vệ Tểu
Mó Báo
Cuồng Sinh

Mỗi lực lượng phải một chánh đảng. Vậy đảng chính quyền hay đảng đối lập muốn «bắt» lực lượng nào xin đem tiền đến đặc cọc ngay đi. Mọi chi tiết sẽ thảo luận sau. Điều kiện nào cũng nhận miễn là chỉ nặng địa. Đánh đấm hung hăng con bộ xít, bốc thơm mé lý. Bảo đảm đánh đầu thắng đò, bốc đầu thơm đó. Lực lượng Thương Sinh chỉ xin miễn cái khoản điều đóm và lấp ống du đủ vào đít lãnh tụ thời phòng lên. Vì lực lượng này yếu kém nghệ thuật điều đóm. Lực lượng Minh Võ thì xin miễn cái khoản gãi gáy, đi giặt lùi trước mặt lãnh tụ. Với triết lý «thêm bạn bớt thù» lực lượng Minh Võ sẽ làm tăng hậu thuẫn cho đảng. Lực lượng Minh Võ dành ưu tiên cho chính đảng nào trước khi mời cộng tác hãy mời một châu cá ngựa. hít tồ phe và «méch la vơ» ra rít. Mại đồ. mại đồ.,

ĐANG LEM NHEM ĐI VÀO HOÀNG HÔN NHƯNG BẢO SẾ XÔNG CHUỒNG

Nền đảng phái lem nhem sắp đi vào hoàng hôn nhưng nền báo chí sẽ chào mừng bình minh hoa ban mai lên đời. Nghe nói, báo còn ra đông lắm. Nhà in đâu, thợ sắp chữ đâu, thợ viết đâu? Chưa ra báo. tưởng ra báo ngon

lắm, bỏ lắm, Chừng ra rồi mới vỡ mặt bề quai hàm. Ông Cò văn Hai vì đảng Xã Hội Nhân Bản mà xung phong vào băng lãnh tiền về mần báo. Kết quả, những số báo tối tăm như xã hội nhân bản do ông Cò chủ trương đã liếm của ông một khoản tiền đi đong mọng làm báo. Và báo của ông cóc gây nổi một tí tí vang vọng nào. Quý đảng sẵn tiền đang hung hăng con bộ xít làm báo nên noi gương ông Cò văn Hai. Muốn làm báo ra hồn, thứ báo tranh đấu của chính khách, phải có một ê kíp ra hồn, cùng tư tưởng với mình thì mới mong khá được. Chứ cây bằng cấp đồng, viết bài nặng — mà câu lại bất thành cú — thì ra báo để kho ư? Những người viết báo, làm báo ngửi nổi, hiện nay đã chạy bần, ít nhất, bốn nơi rồi. Các ông tìm đâu ra thợ viết mà cứ mơ làm báo.

Đẹp mọng báo bỏ đi. Không có nghề thì xẻ ra cho người có nghề xoay báo làm. Xã hội chó gì thẳng viết báo chính cống thuốc ho bà lang tọc dềch có mắng sét báo, suốt đời làm tối tở. đánh bóng cho những hàng dềch làm báo, viết báo. Nhờ các đảng một tí.

CHÀO MỪNG NHÀ GIÁM ĐỐC BÁO CHÍ VĨNH LŨ

Thưa ông,
Nghe tin ông làm giám đốc báo chí, Nà Cầu mừng lắm. Lại nghe tin ông sắp xít DDT vào những cái phơi ơ tông dâm ô, tời bại ở nhật báo, Nà Cầu càng mừng và hy vọng được ủng hộ ông trong chiến dịch làm sạch trang trong nhật báo do ông phát đ.ng. Mừng nữa là có chuyện đề thưa cùng ông.

Thưa ông,
Thời cậu ấm Tôn Thất Thiện lãnh đạo nền báo chí Giao Chỉ ta, người anh em của Nà Cầu là Duyên Anh có nộp một lá đơn xin tục bản tuần báo Búp Bè, một tuần báo của tuổi thơ tươi sáng. Tuần báo ấy đã xuất bản được 5 số. Rồi vì không nhăm nhí, không giống Charlot Nguyễn Thọ không đưa trẻ con vào hang ma quỷ hay trẻ con nhòm ống khóa, nó đã ngòm củ tí? Ông giám đốc có thể bảo nhân viên lục cho xem lại mấy số báo đó, Chẳng hiểu vì lý do gì, đơn xin tục bản Búp Bè của Duyên Anh cứ bị xếp xó.

Thưa ông,
21 giờ 40 chủ nhật. 6-4 vừa qua, nếu ông giám đốc có mở đài Saigon, mục «Diễn Đàn Tự Do» nghe Duyên Anh nó nói «Vài ưu tư nhỏ về tuổi thơ», chắc chắn, ông Giám đốc sẽ cũng có những ưu tư như con nhà Duyên Anh. Vậy xin ông Giám Đốc hãy cứu xét ngay cái đơn xin tục bản tuần báo Búp Bè của Duyên Anh đã nộp cách đây 365 ngày mà đề nghị cho tục bản. Nếu tuần báo Búp Bè được ra sớm, đồng đọc giả và nó xứng đáng là tuần báo giáo dục, giải trí trẻ nhỏ, (bắt buộc rồi) ơn của ông đối với tuổi thơ Việt Nam sẽ to lắm

Mong được ông trả lời bằng thư, bằng điện thoại hay một tiếng kêu lên văn phòng ông. Đề được mãi mãi chào mừng ông.

Trần trọng
Nà Cầu

DUYÊN ANH SẮP ĐÒI NGHỀ

Chú nhỏ Duyên Anh, cây bút chuyên viết về tuổi thơ và cho tuổi thơ sắp bỏ nghề làm báo người lớn. Chú nhỏ đã sang một quầy hàng ở lầu I Crystal Palace để một nửa bán sách chọn lọc cho tuổi trẻ, một nửa bán chạp phô. Nếu tuần báo Búp Bè được tục bản, Duyên Anh sẽ chỉ còn viết báo, viết sách, xuất bản sách cho tuổi thơ đọc. Nà Cầu hy vọng Duyên Anh sớm đòi nghề. Đề hẳn có thể đào huyết mà chôn Thương Sinh. Chừng nào Duyên Anh khai trương tiệm chạp phô của hẳn, Nà Cầu sẽ loan báo để bạn đọc đến mua hàng ủng hộ hẳn.

Vài giòng quảng cáo

— Ở bên xứ Mèo, người ta có tiền rồi mới làm chính trị.

— Ở xứ Giao Chỉ, làm chính trị để có tiền
Ngày 12-4-1969

Thượng Nghị Sĩ NGUYỄN PHƯƠNG YÊM
Kết duyên cùng cô

NGUYỄN THỊ THANH NGUYỄN

Ái nữ của nhà tỷ phú Nguyễn thành Niệm.
Báo Con Ong xin thành thực góp vui cùng cuộc nhân duyên... tiền định.

CON ONG